

ሐሰተኛ ነፃነት

2ኛ ጲጥሮስ 2: 17-22

በአሁኑ ጊዜ የሐሰት ትምህርት ከሚያራምዱት መካከል ብዙዎቹ በአንድ ወቅት ቢያንስ የክርስትናን ወንጌል እናምናለን የሚሉ አብያተ ክርስቲያናት አባሎች እንደነበሩ ስንረዳ መደንገጣችን የማይቀር ነው። እነዚህ ሰዎች በቅዱስ ቁርባንና በሌላውም ሃይማኖታዊ ሥነ-ሥርዓት ተሳትፎ ያደርጉ ነበር። የሐዋርያትን እምነት መግለጫና የጌታን ጸሎት ሲያነበንቡ ነበር። ሆኖም ዛሬ ከክርስትና እምነት አፈንግጠው በመውጣታቸው «ነፃነት እንደሚሰማቸው» አስመስለው ይነግሯችኋል።

በሌላ በኩል ደግሞ ማንኛውንም ሃይማኖታዊ እምነት በመቃወማቸው በአዲስ ነፃነት እየተደሰቱ እንደሚኖሩ የሚመሰክሩ ሰዎች ያጋጥሟችኋል። «ከዚህ በፊት በእንደዚህ ያለው ነገር አምንበት ነበር፤ አሁን ግን አላምንበትም። የተሻለ ነገር አግኝቻለሁ። በሕይወቴ ውስጥ ለመጀመሪያ ጊዜ ነፃነት ተሰምቶኛል» ብለው በድፍረት ይመሰክራሉ።

በዛሬው ዓለም ነፃነት በጣም አስፈላጊ የሆነ ፅንሰ አሳብ ነው፤ ሆኖም ግን ቃሉ በትክክል ምን ማለት እንደሆነ ሁሉም ሰው የተረዳው አይመስልም። እንዲያውም፤ ከአንድ አምባገነን መሪ ጀምሮ እስከ አንድ መሸተኛ ሰው ለነፃነት የሚሰጡትን ትርጉም የተገነዘብን እንደሆነ የተለያየ ሆኖ እናገኘዋለን። ነፃነት ማለት ማንም ሰው የሚፈልገውን ማንኛውንም ነገር የማድረግ ዓቅምና ዕድል አለው ማለት እስከሆነ፤ ማንም ሰው ሙሉ በሙሉ ነፃ መሆን አይችልም። በሌላም በኩል የሚያስደስትህን ማንኛውንም ነገር ማድረግ ከነፃነት ይልቅ ለሰሜት ተገዢነትን ወይም ባርነትን የሚያመለክት ነው።

የሐሰት መምህራን ለተከታዮቻቸው ነፃነትን ያቀርቡላቸዋል፤ ይህ «ማታለያ» ደግሞ እውነተኛውን እምነት ጥለው ሐሰተኛዎቹን አስተማሪዎች ለመከተል ወጥመድ ይሆንባቸዋል። አስተማሪዎቹ የነፃነት ተስፋን ይሰጧቸዋል፤ ይህ ተስፋ ግን ፈጽሞ እውን ስለማይሆን፤ ያልጸኑት አማኞች በሚያሳዝን ባርነት ውስጥ ይገባሉ፤ የሚቀርብላቸው ነፃነት ሐሰተኛ ነፃነት

ነውና። ጲጥሮስ ደግሞ ስለ ሐሰተኛነቱ የሚያብራሩ ሦስት ምክንያቶችን ሰጥቷል።

በሐሰት የተሰፋ ቃሎች ላይ የተመሠረተ ነው
(2ኛ ጲጥ. 2: 17-18)

እምነት ጥሩ የሚሆነው በሚታመነው ነገር ጥሩነት መጠን ነው። ጣዖት አምላኪው በጣዖቱ ላይ ትልቅ እምነት ሊኖረው ይችላል፤ ጣዖቱ ግን ምንም ነገር ሊያደርግለት አይችልም። አንድ ጓደኛዬ በአንድ ኩባንያ አትራፊነት በመተማመን ያለውን ሀብት ለድርጅቱ ማስፋፍያ አውሎት ነበር። ሆኖም ግን፥ ያ ኩባንያ እንደርሱ እምነት ጠንካራ ሆኖ ባለመገኘቱ ከኪሳራ ላይ ወደቀ። እናንተ ግን እምነታችሁን በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ካደረጋችሁ ያ እምነት አንድን ነገር ይፈጽማል፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር ሁልጊዜ የተሰፋ ቃሎቹን ስለሚጠብቅ ነው። «ከሰጠው ከመልካም ተስፋ ሁሉ አንድ ቃል አልወደቀም» (1ኛ ነገ. 8: 56)።

የእነዚህን የሐሰት ሐዋርያት የተሰፋ ቃሎች ባዶነት ለማጉላት ጲጥሮስ በሦስት ጠንካራ ገለጻዎች ተጠቅሟል።

«ውኃ የሌለባቸው ምንጮች» (2: 17)፡- የግሪኩ ቃል ትርጉም የውኃ ጉድጓድ ከማለት ይልቅ «ወራጅ ውኃ» ማለት ነው። ጌታችን ሳምራጧቱን ሴት ሲያገለግል የተጠቀመበት በዚሁ ቃል ነው (ዮሐ. 4: 14)። እንዲሁም ዮሐንስ ቅዱሳን ለዘለዓለም የሚኖሩበትን የእርካታ ሕይወት ለመግለጽ የተጠቀመበት ቃል ነው (ራእይ 7: 17፤ 21: 6)። ውኃ የሌለው ምንጭ ጭራሽ ምንጭ አይደለም! ጉድጓድ ውኃ ባይኖረውም እንኳ ጉድጓድ ተብሎ ይጠራል፤ ውኃ የማይፈልቅበት ምንጭ ግን ምንጭ ተብሎ አይጠራም።

የሰው ልጅ እውነትንና እግዚአብሔርን ለማወቅ አብሮት የተወለደ ጥማት አለ። «እኛን ለራስህ ፈጥረኸናል፤ ስለዚህ በእንተ እስኪያርፍ ድረስ ልባችን ዕረፍት የለውም» በማለት አውግስቲን ጽፏል። ሰዎች ይህንን ጥማት ለማርካት በብዙ መንገዶች ይሞክራሉ፤ ይህ ካልተሳካላቸው በምትኩ ሌላ የእርካታ ምንጭ ይሻሉ፤ የውስጥ ሰላምና እርካታን ሊሰጥ የሚችለው ግን ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው።

ኢየሱስ አለ፡- «ከዚህ ውኃ (በጉድጓድ ውስጥ ካለው) የሚጠጣ ሁሉ እንደገና ይጠማል፤ እኔ ከምሰጠው ውኃ የሚጠጣ ሁሉ (ለአንዴና

ለመጨረሻ ጊዜ አንድ ጊዜ የጠጣ) ግን ለዘላለም አይጠማም (ዮሐንስ 4: 13-14)። ይህ እንዴት ያለ ንጽጽር ነው! የዓለምን ውኃ ደጋግማችሁ ጠጥታችሁ ርካታን በፍጹም ላታገኙ ትችላላችሁ፤ ነገር ግን በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ከሕይወት ውኃ አንዴ ጠትታችሁ የዘላለም ርካታን ታገኛላችሁ። የሐሰት አስተማሪዎቹ የዚህ ዓይነት ስጦታ ማቅረብ አይችሉም፤ ምክንያቱም የሚያቀርቡት ምንም ነገር ስለሌላቸው ነው። የተስፋ ቃል ሊሰጡ ይችላሉ፤ ነገር ግን ተግባራዊ ማድረግ አይችሉም።

«በኃይለኛ ነፋስ የተነዱ ደመናዎች» (2: 17)፡- ቃሉ የሚያመለክተው በሐይቅ ወይም በባሕር ላይ በአውሎ ንፋስ የሚነዱ የጉም ወይም የጭጋግ ደመናዎችን ነው። ደመናዎች የዝናምን መምጣት ማብሠር አለባቸው፤ እነዚህ ደመናዎች ግን የሚያስታውቁት ዓውሎ ንፋስ እየመጣ መሆኑን ብቻ ነው። ይሁዳ የገለጸቸው ግን «በነፋስ የተወሰዱ ውኃ የሌለባቸው ደመናዎች» በማለት ነው (ቁ. 12)። የተደጋገመ ድምፅ ይሰማል፤ እንዲሁም እንቅስቃሴና አንድ የሚታይ ነገር አለ፤ ነገር ግን ምንም ትርፍ ያለው ነገር አያስገኝም። ገበሬው ደመናን አይቶ በደረቀው እርሻው ላይ ዝናብ እንዲፈስ ይጸልያል። የሐሰት አስተማሪዎች የሚሰጡት ምንም ነገር የላቸውም፤ ባዶ ናቸው።

«ድቅድቅ ጨለማ» (12: 17)፡- ድቅድቅ የሚለው ቃል ትርጉም «ድንግዝግዝ፣ ምንም ተስፋ የሌለው» ማለት ነው፤ ስለዚህ ትክክለኛው ትርጉሙ «የጨለማው ጥቁረት» የሚል ይሆናል (ቁ. 4ን ተመልከቱ)። እነዚህ የሐሰት ሐዋርያት ሰዎችን ወደ ብርሃን እንደሚመሩ ተስፋ ይሰጣሉ፤ ነገር ግን የእነርሱ የራሳቸው መጨረሻ ከጨለማም በጣም የጨለመው ስፍራ ይሆናል! (ይሁዳ 6 እና 13ን ተመልከቱ)። የገሃነም አካባቢዎች አንድ ዓይነት አይደሉም፤ አንዳንድ ቦታዎች ከሌሎች ይልቅ ጨለማ ይሆናሉ። የዋህ ሰዎች በእነዚህ የሐሰት ሐዋርያት ከመንገድ ውጪ ተመርተው መጨረሻቸውም ከእነርሱ ጋር ገሃነም መሆኑ እንዴት የሚያሳዝን ነው።

ታዲያ እነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች የሚሰጡት ምንም ነገር ከሌላቸው ተከታዮች መሳብ የሚችሉት እንዴት ነው? ለዚህ ምክንያቶቹ በ2ኛ ጴጥሮስ 2: 18 ላይ ይገኛሉ።

በመጀመሪያ ደረጃ፡ አስተማሪዎች ትምህርታቸውን ለማስፋፋት አፈ ጮሌዎች ናቸው። «በአየር የተሞሉ፤ ትርጉም በማይሰጡ ቃላት» አድማጮቻቸውን እንዴት መማረክ እንደሚችሉ ያውቃሉ። አብዛኛው ሰው ግን የሚሰማውን እንዴት በጥንቃቄ ማድመጥ እንዳለበትና የእነዚህን የሐሰተኛ መምህራን ንግግራቸውንና ጽሑፎቻቸውን እንዴት መገምገም እንደሚገባው አያውቅም። በአስመሳይ ክርስቲያንና በእውነተኛ የወንጌል አገልጋይ መካከል ያለውን ልዩነት ብዙዎች ጠንቅቀው አያውቁም።

የንግግር ችሎታ ባላቸው ሃይማኖተኞች መማረክ የለብንም። ለምሳሌ አጵሎስ አንደበተ-ርቶስ ከፍተኛ ስሜት ያለው የሃይማኖት ሰው ቢሆንም፤ ነገር ግን መስበክ የሚገባውን ትክክለኛ መልእክት አያውቅም ነበር (የሐዋ. 18፡24-28)። ጳውሎስ የአማኞቹ እምነት በግል ትምህርቱ ላይ ወደም በጥበቡ ላይ እንዳይገነባ ይጠነቀቅ ነበር (1ኛ ቆሮ. 2፡1-5)። ጳውሎስ ብልህ ምሁር ቢሆንም አገልግሎቱ ግን ቀላልና ተግባራዊ ነበር። የሚሰብከው አድማጮቹን ለመማረክ ሳይሆን እውነትን ለመግለጥ ነበር። መልእክቱን ለሰዎች በማስተላለፍና ሰዎችን በቁጥጥሩ ሥር በማድረግ መካከል ያለውን ልዩነት ያውቃል።

ሁለተኛው፤ የሐሰት አስተማሪዎች ሊሳካላቸው የቻለው ትምህርታቸውን ለአሮጌው ሰብአዊ ባሕርይ እንዲስማማ አድርገው ስለሚያቀርቡት ነው! ይህ የማታለያቸው አንድ ክፍል ነው (2ኛ ጴጥ. 2፡14)። ሥጋ ሌሎች ፍላጎቶችም ስላሉት «የሥጋ ምኞት»ን በዝሙት ኃጢአት አቅጣጫ ብቻ ማሰብ የለብንም። በገላትያ 5፡19-21 የተሰጠውን ዝርዝር ስታነቡ የሐሰት ሐዋርያት ወጥመዶቻቸውን የሚዘረጉበትን ብዙ ዓይነት የማታለያ ዘዴዎች ትገነዘባላችሁ።

ለምሳሌ፤ ኩራት አንዱ የሥጋ ኃጢአት ነው! የሐሰተኛ አስተማሪዎች ትምህርት በአድማጮች እኔነት ላይ የሚገነባ ነው። እውነተኛው የእግዚአብሔር ባሪያ በፍቅር በተሞሉ ቃላት ሰዎች በቅዱሱ እግዚአብሔር ቁጣ ሥር የጠፉ ኃጢአተኞች መሆናቸውን ሲያስተምር፤ የሐሰት አገልጋይ ግን ሰዎች የሕሊናቸውን ወቀሳ እንዲሰሙ አይፈልግም። ሰሚዎቹ እንዴት መልካም እንደሆኑ፤ እግዚአብሔር ምን ያህል እንደሚወዳቸውና እንደሚፈልጋቸው እንዲሁም ወደ እግዚአብሔር ቤተሰብ መግባት እንዴት

ቀላል እንደሆነ ይነግራቸዋል። እንዲያውም አሁንም በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ እንዳሉና እንደ እግዚአብሔር ቤተሰብ አባል ሆነው መኖር መጀመር ብቻ እንደሚያስፈልጋቸው ሊነግራቸው ይችላል። በእኔነት የተጠመዱ ሰዎች ንስሐ መግባት እንደማይፈልጉ ስለሚያውቅ የሐሰት ሐዋርያው ስለ ንስሐ መናገርን አይፈልግም።

ለስኬታማነታቸው ሦስተኛው ምክንያት ደግሞ፡ ከቀድሞ መንገዳቸው አሁን በቅርቡ ወደ ጌታ የመጡትን ያልበሰሉ ሰዎችን ስለ ሚያጠምዱ ነው። የሚያተኩሩት በኃጢአት ውስጥ ባሉት ላይ ሳይሆን በአዳዲስ አማኞች ላይ ነው።

አንድ መጋቢ የሆነ ወዳጄ በፊሊፒንስ ያገለግሉ የነበሩ የወንጌል አገልጋይ ለማገዝ በዩኒቨርሲቲው አጠገብ በሚገኘው ሜዳ ላይ ስብሰባዎችን በመጥራትና በማስተናገድ ይተባበር ነበር። ክርስቶስን ለመቀበል ውሳኔ ያደረጉ ተማሪዎች ከአደባባዩ አጠገብ ወዳለ ሕንጻ እንዲገቡ ከተደረገ በኋላ በዚያ ልዩ ምክር ይሰጣቸዋል። በመጨረሻም የክርስትና ሕይወታቸውን እንዴት መጀመር እንደሚገባቸው የሚረዳ የክትትል ጽሑፍ ይሰጣቸው ነበር።

አዲሱ አማኝ ከበሩ ወጥቶ በመሄድ ላይ እያለ ወዲያውኑ አንድ የሐሰት ትምህርትን የሚያስፋፋ ሰው ያገኘውና የገዛ ራሱን ሃይማኖት ማስተዋወቅ ይጀምራል! የሐሰት አስተማሪዎች ማድረግ የነበረባቸው የክትትል ጽሑፍ የያዙትን ሰዎች ፈልገው ማጥመድ ብቻ ነበረ! ይህን ዓይነቱን ዘዴ በታላላቅ የወንጌል ስብሰባዎች ላይ ጭምር ብዙ ጊዜ ይጠቀሙበታል። የሐሰት አስተማሪዎች በቅርቡ ጌታን ለመቀበል ውሳኔ ባደረጉ አዳዲስ አማኞች ላይ ያነጣጥራሉ።

ክርስቲያን አገልጋዮች፡ ወንጌላውያንና መጋቢዎች አዲስ አማኞችን በእምነት ማጽናት ያለባቸው ለዚህ ነው። ለዚህ አደገኛ ዓለም እንዲጋለጡ ከማድረጋችን በፊት አዳዲስ ክርስቲያኖችን እንደሚገባ ልናስተምራቸውና በእምነት ልናጸናቸው ይገባል። ጴጥሮስ ይህንን ደብዳቤ የጻፈበት አንዱ ምክንያት አዳዲስ አማኞችን የሐሰት መምህራን ሊወስዷቸው በውጪ አድፍጠው ስለሚጠብቁ ቤተ ክርስቲያን ጥንቃቄ እንድታደርግ ነበር።

አዳዲስ አማኞችን እንዴት መቆም እንደሚገባቸው ሳናስተምራቸው «ባለመጽናታቸው» ልንፈርድባቸው አይገባም (ቁ. 14)።

የሐሰት መምህራን የሚያቀርቡት ነፃነት ሐሰተኛ ነፃነት ነው፤ ምክንያቱም በሐሰት ተስፋ ላይ የተመሠረተ ስለሆነ ነው። ለምን ሐሰተኛ እንደሆነ የሚያሳየን ሁለተኛ ምክንያት አለ።

በሐሰተኛ ክርስቲያኖች የቀረበ በመሆኑ ነው (2ኛ ጴጥ. 2፡ 19-20)

አንተ ራስህ በባርነት ሥር ሆነህ ሌላውን አርነት ልታወጣ አትችልም፤ እነዚህ የሐሰት መምህራን በኃጢአት ባርነት ቀንበር ሥር የነበሩ ናቸው። ጴጥሮስ እነዚህ ሰዎች ከዚህ ዓለም ብክለት ራሳቸውን ለጊዜው ቢለዩም፤ በቀጥታ ወደ ባርነታቸው ተመልሰው እንደሚገቡ ግልጥ አድርጎታል። እንደዳኑ ይመስክራሉ፤ ነገር ግን ጭራሽ የተዋጁ (ነፃ የወጡ) አልነበሩም!

በቁጥር 19 ላይ ያሉት ግሦች የአሁን ጊዜ ናቸው። «ራሳቸው (የሐሰት ሐዋርያቱ) የጥፋት ባሪያዎች ሆነው፡- አርነት ትወጣላችሁ እያሉ ተስፋ ይሰጧቸዋል (ለአዳዲስ ምእመናን)።» የእግዚአብሔር ባሪያዎች እንደሆኑ ይናገራሉ፤ ሆኖም የኃጢአት ባሪያዎች ናቸው እንጂ የእግዚአብሔር ባሪያዎች አይደሉም። የሰው ባሪያ መሆን እራሱ አንድ በቂ ችግር ነው፤ ነገር ግን በኃጢአት ባርነት ሥር መኖር አንድ ሰው ሊደርስበት ከሚችለው ክፋት ሁሉ እጅግ የከፋ ነው።

እስከአሁን ድረስ ጴጥሮስ የጻፈውን ስትመለከት የሐሰት አስተማሪዎችን ባሪያ ስላደረጓቸው የኃጢአት ዓይነቶች መረዳት ትችላለህ። በአንደኛ ደረጃ ለገንዘብ ተገዥዎች ነበሩ (ቁ. 3 ና 14)። ከመጉምጃታቸው የተነሣ የዋህ ሰዎችን ለመበዝበዝ ማንኛውንም ዓይነት የማታለያ ዘዴ እንዲጠቀሙ አስገድዷቸዋል፤ በሥጋ ምኞት ደግሞ እስራትም ውስጥ ነበሩ (ቁ. 10፡ 14)። ዓይኖቻቸው ሊያጠምዱ ባሰቧቸው ደካማ ሴቶች ላይ ነበሩ። (ጴጥሮስና ይሁዳ ስለ ሰዶምና ገሞራ በጻፉት ዓይን ስንመለከተው ምናልባት ደካማ ወንዶችንና ወጣቶችን መጨመር እንችላለን።)

በትዕቢት የተወጠሩም ነበሩ (ቁ. 10-12)። መላእክትንና እግዚአብሔርን ጨምሮ ሥልጣን ባላቸው ላይ ክፉ ሲናገሩ ምንም አይመስላቸውም! ራሳቸውን ከፍ ያደርጋሉ፤ ሌላውን ግን ይንቃሉ።

የሚያሳዝነው የዚህ ዓይነቱን ግትርነት የሚያደንቁና እነዚህን ትዕቢተኛ ሰዎች ተከትለው የሚደግፏቸው ሰዎች መኖራቸው ነው።

ጴጥሮስ በዚህ ምዕራፍ የጠቀሳቸውን ሦስት ሰዎች ሕይወት ማመሳከር በጣም ጠቃሚ ነው። እነርሱም ኖሳ፣ ሎጥ እና በለዓም ናቸው። ኖሳ በዘመኑ ከነበረው የኑፋቄ ትምህርት ሙሉ በሙሉ ራሱን የለየ ነበረ። ከቤተሰቡ በስተቀር ማንም ሰው እግዚአብሔርን ባይከተልም እንኳ የእግዚአብሔርን ጽድቅ በግልጽ የሰበከና በጉዞውና በምስክርነቱ የታመነ ነበረ።

ሎጥ እውነትን አውቆ ራሱን በንጽሕና ጠብቆ ነበረ፤ ይሁን እንጂ ራሱን የለየ ሰው አልነበረም፤ በዚህም ምክንያት ቤተሰቡን አጣ። ሎጥ የሰዶምን ክፋት ጠልቶ ነበረ፤ ሆኖም በዚያ መካከል ኖሯል፤ ይህንንም በማድረግ ቤቶች ልጆቹንና ሚስቱን ለረከቡ ተጽዕኖዎች አጋለጠ።

በለዓም የኃጢአትን መንገድ መከተል ብቻ ሳይሆን ሌሎች ሰዎች ኃጢአትን እንዲያደርጉ አበረታታቷል፤ የእስራኤልን ሕዝብ እንዴት ማታለል እንደሚችል ለባላቅ ነግሮታል፤ ዕቅዱም ሊሳካለት ነበር። ሎጥ ቤተሰቡን አጣ፤ በለዓም ግን ሕይወቱን አጣ።

«ከኃጢአት አታላይነት» ተጠንቀቁ (ዕብ. 3፡13)። ኃጢአት ሁልጊዜ ለአርነት ተስፋ ይሰጣል፤ ሆኖም በመጨረሻ ባርነትን ያመጣል፤ እንደዚሁ፣ ሁሉ የሕይወት ተስፋ ይሰጣል፤ ማብቂያው ግን ሞት ይሆናል። ኃጢአት ጌታ በጸጋው ጣልቃ ገብቶ ካልታደገው በስተቀር ምንም የማምለጫ መንገድ እስከማይኖረው ድረስ አንድን ሰው ቀስ በቀስ የሚያስርበት መንገድ አለው። የታሰሩት ሰዎች ነፃ እንደሆኑ ስለሚያስቡ ኃጢአት የሚያመጣው ጠንቅ ላይሰማቸው ይችላል፤ በገዛ ራሳቸው ፍላጎቶችና ልማዶች ስለሚታወሩ እስረኞች መሆናቸውን የሚረዱት በጣም ዘግይተው ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ አርነት ሊያወጣን መጣ። በናዝሬት ምክራብ ውስጥ ባደረገው የመጀመሪያው ስብከት፤ ጌታችን የነፃነትን ጥሪ መለከትና «የተወደደችውንም የጌታን ዓመት» መምጣት አሰማ (ሉቃስ 4፡16 ጀምሮ)። ክርስቶስ ነፃነትን ለመስጠት የተጠቀመበት ዘዴ ልዩ እንደሆነ ሁሉ ስለ ነፃነትም የነበረው ትርጉም ከሐሰት ሐዋርያቱ የተለየ ነበር።

እንደ መጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት አርነት ማለት «ደስ የሚልህን ነገር ማድረግ» ወይም «በፈለግኸው መንገድ መጓዝ» ማለት አይደለም። እንዲያውም እንደዚህ ዓይነቱ አመለካከት የኃጢአት ውጤት ነው። በኢየሱስ ክርስቶስ የሚገኘው አርነት ግን የእግዚአብሔርን ፈቃድ በመፈጸም የሚገኝ ደስታ ማለት ነው። ችሎታህንና ሁለንተናህን ለእግዚአብሔር ክብር ማዋል ማለት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ አርነት ያወጣን በዚህ ሕይወት እጅግ የላቅን እንድንሆንና ከዚያም በመጭው ሕይወት እንደ እርሱ እንድንሆን ነው።

የሐሰት አስተማሪዎች ተከታዮቻቸውን በስሕተት መንገድ ወደ እስራት አውርደዋቸዋል። ጌታችን ግን በእውነት መንገድ አርነት ያወጣናል። «እውነትንም ታውቃላችሁ እውነትም አርነት ያወጣችኋል» (ዮሐ. 8:32)። ጌታችን የተናገረው ስለ እግዚአብሔር ቃል እውነትነት ነው። «በእውነትህ ቀድሳቸው፤ ቃልህ እውነት ነው» በማለትም ጸልዮአል (ዮሐ. 17:17)። በእግዚአብሔር ቃል በኩል ስለ እራሳችን፣ ስለ ዓለማችንና ስለ አምላካችን ያለውን እውነት እናገኛለን። ይህንን እውነት በቅንነት ስንቀበለው የእግዚአብሔርን መንፈስ ነፃ የማውጣት ኃይሉን እንቀምሳለን። በቅዥት ዓለም መኖር እናቆምና ወደ እውነተኛ ዓለም እንገባለን፤ በእግዚአብሔር ኃይል በኩልም ፈቃዱን ለመፈጸም፣ በጸጋ ለማደግ፣ እንዲሁም «በአንዱ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል በሕይወት ለመንገሥ» እንችላለን (ሮሜ 5:17)።

በእግዚአብሔር እውነት የሚኖሩት ወደ ላቀ አርነት እየገቡ ይሄዳሉ፤ በውሸት የሚኖሩት ግን ወደ ከፋ ባርነት ውስጥ እየገቡ ይሄዳሉ። «ከፊተኛው ኑሮአቸው ይልቅ የኋለኛው የባለ» ይሆንባቸዋል። (2ኛ ጴጥ. 2:20)። ይህም በማቴዎስ 12:43-45 ጌታችን ከተናገረው ምሳሌ ጋር ተመሳሳይ ነው። ያለ እውነተኛ ንስሐና ዳግመኛ ልደት የሚደረግ ጊዜያዊ ተሐድሶ ወደ ባለ ኃጢአትና ፍርድ ይመራል። መታደስ የውጪውን ብቻ ሲያጸዳ፣ ዳግም ልደት ግን የውስጡን ይለውጣል።

አንድ ሰው ውጫዊ መታደስ ስላደረገ ኃጢአተኛ ዝንባሌዎቹ ወዲያውኑ ይደመሰሳሉ ማለት አይደለም። እንዲያውም ከጊዜ ወደ ጊዜ እያቆጠቆጡና እያደጉ ይሄዳሉ። ያልዳኑ ሰዎች እንኳ ራስን መግዛት ሊለማመዱ ይችላሉ። ቅድስና ሲባል ከፋ ነገሮችን አለማድረግ ማለት ብቻ አይደለም። እውነተኛ ቅድስና ፈተናን ከማሸነፍ በላይ ነው። እንዲያውም እግዚአብሔርን

ያለመታዘዝ ፍላጎትን እንኳ ማሸነፍ ማለት ነው። ክብደት እንድቀንስ ሐኪሜ ሲነግረኝ እንዲህ ብሎኝ ነበር «ለአንተ ጥሩ ያልሆኑትን ነገሮች መጥላት ተማር።» እውነትም ምክሩ ጥሩ ውጤት አስገኘልኝ!

የሐሰት ተስፋዎችን ከሚሰጡ የሐሰት ክርስቲያኖች «የሐሰት አርነትን» እንጂ ምንም ነገር መጠበቅ አንችልም፤ ይህ እነርሱ የሚያቀርቡት አርነት ሐሰተኛ መሆኑን የሚገልጥ ሦስተኛ ምክንያት አለ።

ሐሰተኛ ልምድን ያካትታል (2ኛ ጴጥ. 2:21-22)

ጴጥሮስ እነዚህን የሐሰት አስተማሪዎች «ጨካኝ አራዊቶች» (ቁ. 12) ብሎ ጠርቷቸዋል፤ ማስጠንቀቂያውንም የደመደመው በእሪያና በውሾች ከመሰላቸው በኋላ ነበር። ይህን ሲል ለእነርሱ ያለውን ንቀትና ጥላቻ ለመግለጥ ሳይሆን መሠረታዊ የሆነ መንፈሳዊ ትምህርት እያስተማረ ነበረ።

በዚህ አንቀጽ (ቁ. 17-22) ውስጥ እነርሱ እያለ የሚጠቅሰው ተከታዮቻቸውን ሳይሆን ሐሰት አስተማሪዎቹን በመግለጥ መሆኑን ልንረዳው ይገባል። እነዚህ አስተማሪዎች በእውነት ዳግመኛ የተወለዱ እንዳልሆኑ ማስታወስም አስፈላጊ ነው። ይሁዳ እነዚህን ሰዎች በደብዳቤው ውስጥ «ሥጋውያንም የሆኑ መንፈስም የሌላቸው» ብሏቸዋል (ቁ. 19)። የእውነተኛ አማኝ መለኪያው ውጫዊ መንፈሳዊነት ሳይሆን የእግዚአብሔርን መንፈስ ውስጣዊ ማንነታችንን ሲቆጣጠረው ነው (ሮሜ 8:9)።

ይሁን እንጂ እነዚህ የሐሰት ሐዋርያት «ሃይማኖታዊ ልምድ» ነበራቸው! እንዲሁም ልምዳቸው ከጌታ ጋር ኅብረት እንዲያደርጉ እንደረዳቸው በድፍረት ይናገራሉ። «የጽድቅን መንገድ» ለማብራራት ይችላሉ፤ ደግሞም ትምህርቶቻቸውን ለመደገፍ የእግዚአብሔርን ቃል ይናገራሉ። በእርግጥም አንድ የተወሰነ ዓይነት «ሃይማኖታዊ ለውጥ» ባያገኙ ኖሮ፤ በአጥቢያ ማኅበረ ምእመናን ኅብረት ውስጥ ለመግባት ፈጽሞ ባልተቻላቸውም ነበር። ሆኖም ግን ያገኙት መንፈሳዊ ለውጥ እንደሚሰጡት ተስፋ ሁሉ የውሸት ነበር።

ጴጥሮስ ሁለቱንም ደብዳቤዎቹን ለአንድ ዓይነት የአማኞች ስብሰብ በመጻፉ፤ ሁሉም በመጀመሪያው መልእክቱ ያሰፈረውን መሠረታዊ የክርስትና ትምህርት በግልጽ እንደሚያውቁት ልንገምት እንችላለን። ጴጥሮስ በአዲሱ ልደት ላይ አትኩሮ ነበር (1ኛ ጴጥሮስ 1:3፤ 22-25)። አንባቢዎቹ «ከመለኮት ባሕርዩ ተካፋዮች» እንደሆኑም አሳስቧቸዋል (2ኛ

ጴጥ. 1:4)። በዚሁ በመጀመሪያው መልእክቱ ጴጥሮስ ምእመናንን እንደ በግ መስሎ ገልጿቸዋል (1 ጴጥሮስ 2:25፤ 5:1-4)። ከክሕደቱ በኋላ ጌታ የጴጥሮስን ሐዋርያነት ሲያጸናለት ተመሳሳይ ገለጻ ነበር የተጠቀመው። (ዮሐንስ 21:15-17)።

የሐሰት መምህራኑ ዳግም ልደትን ጭራሽ እንደተለማመዱት የሚያሳይ አንዳችም ምልክት የለም፤ ዳሩ ግን የደኅንነት እውቀት ስለነበራቸው የክርስቲያኖችን ቋንቋ መጠቀም ይችሉ ነበር፤ ሆኖም በጌታ የሚገኘውን እውነተኛ ደኅንነት አላገኙም። እንዲያውም በአንድ ወቅት የእግዚአብሔርን ቃል እንኳ እስከመቀበል ደርሰው ነበር (2ኛ ጴጥሮስ 2:21)፤ ይሁን እንጂ ውለው አድረው ችላ አሉት። በፍጹም ልባቸው ክርስቶስን በማመን በጎቼ አልሆኑም።

በጎች በመሆን ፈንታ እሪያዎችና ውሾች ነበሩ። በዚያን ጊዜ የነበሩ ውሾች ደግሞ እንደ ዛሬው በእንክብካቤ የተያዙ እንዳልነበሩ አስተውሉ! አይሁዶች አሕዛብን «ውሾች» ብለው ነበረ የሚጠሯቸው፤ ምክንያቱም ውሾች በቆሻሻ ውስጥ የሚኖሩና ጥምብ ይበሉ ስለነበረ የአክብሮትና የወዳጅነት ስያሜ አልነበረም!

እነዚህ ሰዎች ስላላቸው «ልምድ» ሊናገሩ ይችላሉ፤ ሆኖም ግን ያ ልምዳቸው የውሸት ልምድ ነበር። ሰይጣን አስመሳይ ነው። ሰይጣን በሐሰተኛ አገልጋዮች የሚሰበክና (2ኛ ቆሮ. 11:13-15) የውሸት ክርስቲያኖችን የሚያፈራ (2ኛ ቆሮ. 11:26- «በውሸተኞች ወንድሞች በኩል ፍርሃት») ነው። እንዲሁም የሐሰት ወንጌል እንዳለው አይተናል (ገላ. 1:6-9)። በእንክርዳዱ ምሳሌ ውስጥ ጌታችን እውነተኛ አማኞችን በዘራበት ቦታ ሁሉ ሰይጣን የራሱን አስመሳዮች («የክፉው ልጆች») እንደሚዘራ አስተምሯል (ማቴ. 13:24-30፤ 36-43)።

እነዚህ የሐሰት መምህራን ምን ዓይነት «ልምምድ» ነው የነበራቸው? በጴጥሮስ ግልጥ ምሳሌ ለመጠቀም እሪያው በውጭው «ታጥቦ» ነበር፤ ይሁን እንጂ ያው እሪያ ነው። ውሻው በማስታወክ የሆዱን ቆሻሻ ቢያወጣም ፤ ነገር ግን ውሻነቱን አልለቀቀም። እሪያው በውጪው ደኅና መስሎ ታይቷል ውሻውም በውስጡ የተሻለ ስሜት አድርጎታል፤ ነገር ግን ማናቸውም አልተለወጡም። እያንዳንዳቸው ያንኑ የድሮ ባህርያቸውን ይዘው ነበር።

ሁለቱም እንስሳት ወደ ዱሮው ሕይወታቸው ለምን ተመለሱ ለሚለው ጥያቄ አሳማኙ መልስ የተፈጥሮ ባሕርያቸው ስለሆነ ነው የሚለው ይሆናል። እሪያ ለአጭር ጊዜ ብቻ ንጹሕ ሆኖ መቆየት ይችላል። ከዚያም በቅርብ ወዳለው ጭቃ መሄድ አለበት። እሪያው እሪያ እንደሚያደርገው በማድረጉ አንከንነውም፤ ምክንያቱም የእሪያ ባሕርይ ስላለው ነው። ነገር ግን አንድ በግ ወደ ጭቃ ሲያመራ ብናይ ያሳስበናል! ምክንያቱም ባሕርዩ አይደለምና።

ወጣት እያለሁ አንድ ጎረቤታችን «ሻንቆ» የሚል ስም ያለው አንድ ከርዳዳ ጥቁር ጸጉር የነበረው ውሻ ነበራቸው። ውሾች ሊበሉ የማይገባቸውን የመብላትና ከዚያም በሰፊ አካባቢና በተለይም በእኛ መግቢያ ላይ የማስታወክ ልማድ ነበረው። ጉዱ ይህ ብቻ አልነበረም። ሻንቆ ወደዚያው ቦታ ይመለስና ያስታወከውን እንደገና ይበላዋል! በግልጽ ውሾች ይህንን ለዘመናት ሲያደርጉት ነበር። ሰሎሞንም በምሳሌ 26: 11 ላይ ጠቅሶታል፤ ጴጥሮስም ከዚህ ክፍል ነው የጠቀሰው።

ውሻ ሆዱን ባዶ ካደረገ በኋላ በእርግጥ ጥሩ ስሜት ሊሰማው ይችላል፤ ሆኖም አሁንም ውሻ ነው። «ትፋቱን የማስወጣቱ ልምድ» ባሕርይውን አልለወጠውም። እንዲያውም በተቃራኒው (እንደ መሰሎቹ ሁሉ) ወደ ትፋቱ ተመልሶ በመላሱ «ለውሻነት ባሕርይው» ተጨማሪ ማስረጃ ነው የሆነው። ምንም እንኳ አገላለጹ ጸያፍ ቢመስልም ጴጥሮስ በአንባቢዎቹ ላይ ሊፈጥር የፈለገው ስሜት ግን በትክክል ይህንኑ ነበር።

በአገልግሎቴ ወቅት ስለ «መንፈሳዊ ልምዶቻቸው» የነገሩኝ ሰዎች አጋጥመውኛል፤ ነገር ግን በነገሩኝ ታሪክ ውስጥ ምንም የአዲስ ባሕርይ ምልክት አላገኘሁም። አንዳንዶቹ እንደ አሳማ በውጪ የጸዱ ሲሆኑ ሌሎቹ ደግሞ እንደ ውሻ ለጊዜው በውስጣቸው ጸድተው ጥሩ ስሜት ያደረገባቸው ነበሩ፤ ነገር ግን በምንም መንገድ «የመለኮታዊ ባሕርይ ተካፋዮች» አልሆኑም (2ኛ ጴጥ. 1:4)። አሁንም በቀድሞው ኃጢአተኛ ባሕርይ ውስጥ እያሉ ከችግሮቻቸውና ከኃጢአተቻቸው ነፃ የወጡ መስሏቸዋል።

2ኛ ጴጥሮስ 2:20 እንደሚያመለክተው እነዚህ የሐሰት ሐዋርያት «ከዓለም ርኩሰት (ብክለት) አምልጠዋል።» ብክለት በውጪ የሆነ ብልሽት ሲሆን፤ እውነተኛ አማኞች ግን «ስለ ክፉ ምኞት በዓለም ካለው ጥፋት አምልጠዋል (1:4)። መበሰበሰ በውጪ ከሚታየው ርኩሰት ይልቅ የከፋ

ነው፤ ውስጣዊ የሆነ ብልሽት ነው። እውነተኛ አማኞች አዲስን ባሕርይ «መለኮታዊ ባሕርይ» ተቀብለዋል፤ ደግሞም አዲስና ልዩ ፍላጎቶችና ምኞቶች አሏቸው። ከእሪያዎችና ከውሾች ወደ በጎች ተለውጠዋል።

ነገር ግን ነፃ ነኝ ብሎ የሚያስብ ሰው ነፃ አለመሆኑን ሲያውቅ ሊሰማው የሚችለውን ተስፋ መቁረጥ እስቲ ገምቱት! የሐሰት አስተማሪዎች የአርነት ተስፋን ይሰጣሉ፤ ሊሰጡ የሚችሉት ግን ባርነትን ብቻ ነው። እውነተኛ አርነት መምጣት ያለበት ከውስጥ ነው፤ ዋናው ቁምነገር ከሰው የውስጥ ባሕርይ መለወጥ ላይ ነው። የአንድን ነገር እውነተኛ ባሕርይ ሊወስነው የሚችለው ተፈጥሮው ነው። እሪያና ውሻ ከእውነተኛ ባሕርያቸው ውጪ በመሆን፣ ከጭቃ ለመራቅ እና ወደ ትፋታቸው ላለመመለስ አይችሉም።

እነዚህን የሐሰት አስተማሪዎች እውነተኛ አማኞች እንደነበሩና ከክርስቶስ በመመለሳቸው ደኅንነታቸውን እንዳጡ የሚናገሩ ሰዎች አጋጥመውኛል፤ ነገር ግን የ2ኛ ጴጥሮስ መልእክት ምዕራፍ 2 እና የይሁዳን በጨረፍታ ብንመለከተው እነዚህ መምህራን በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የሚገኝ እውነተኛ ደኅንነት ፈጽሞ እንዳልነበራቸው እንገነዘባለን። በእርግጥም እነዚህ ሰዎች በአንድ ወቅት የእግዚአብሔር እውነተኛ መንጋ አባላት የነበሩ ቢሆኑ ኖሮ ጴጥሮስ ከእሪያና ከውሻ ጋር ፈጽሞ ባላመሳሰላቸው ነበር፤ እንዲሁም «የተረገመ» ብሎ ባልጠራቸውም ነበር (2:14)። ወደ ኋላ የተመለሱ እውነተኛ አማኞች ቢሆኑ ኖሮ አንባቢዎቹ እነዚህን ሰዎች እንደገና ወደ ትክክለኛው እምነት እንዲመልሱዋቸው ማበረታታቱ የጴጥሮስ ኃላፊነት በሆነም ነበር (ያዕቆብ 5:19-20)። ጴጥሮስ ግን እንዲህ እንዲያደርጉ አላዘዛቸውም፤ በዚያ ፋንታ በአዲስ ኪዳን ውስጥ በሚገኙ በጣም ኃይለኛ አነጋገሮች አማካይነት የሐሰት ሐዋርያቱን ኮንኗቸዋል!

በእነዚህ መምህራን የቀረበውና ወደ ባርነት ብቻ የሚመራው «አርነት» ለምን የውሸት አርነት እንደሆነ መረዳት መልካም ነው። ትምህርታቸው አስደሳች ቢመስልም፣ ከኋላቸው ግን ምንም ዓይነት መለኮታዊ ሥልጣን በሌላቸው ባዶ ቃላት የተሞላ በሐሰት ተስፋዎች ላይ የተመሠረተ ነው። በሐሰተኛ ልምድ ከተጠመዱ ከሐሰተኛ ክርስቲያኖች የቀረበ ነው። ከመጀመሪያው እስከ መጨረሻው ድረስ ይህ የእነርሱ «አርነት» የከላሻችን የዲያብሎስ አሠራር ውጤት ነው።

ይህን እስከተረዳን በ2ኛ ጴጥሮስ 1:10 ያለውን የጴጥሮስን ምክር ለማድነቅ እንችላለን፡- «ስለዚህ፡ ወንድሞች ሆይ መጠራታችሁንና መመረጣችሁን ታጸኑ ዘንድ ከፊት ይልቅ ትጉ።» ይህም በሌላ አነጋገር «ቀድሞውኑ መንፈሳዊ ኑሮአችሁ እውነተኛ ነበርን?» ማለት ነው። በአብያተ ክርስቲያኖቻችን ውስጥ ፈጽሞ በእውነት ዳግም ያልተወለዱ፡ ነገር ግን እንደዳኑና ወደ መንግሥተ ሰማያት እየተጓዙ እንደሆኑ የሚያምኑ ብዙ ሰዎች መኖራቸውን የማንክደው ሐቅ ነው! ምናልባትም «ልምድ» ነበራቸውና፡ «እንደ እሪያው» የተሻሉ መስለው ሊታዩና «እንደ ውሻው» የተሻለ ስሜት ሊያድርባቸው ይችላል፤ ነገር ግን የ«መለኮታዊ ባሕርይ ተካፋዮች» በመሆን የተሻሉ ሰዎች የመሆን ዕድል አላገኙም።

ምናልባት ጴጥሮስ ይህን ማለቱ የዲያብሎስ መሣሪያ የነበረውንና ፈጽሞ ዳግም ያልተወለደውን ከአሥራ ሁለቱ አንዱ የነበረውን ይሁዳን በማስታወስ ሊሆን ይችላል። ሌሎቹ ደቀ መዛሙርት ስለ ይሁዳ ትክክለኛውን ነገር ስላልተረዱ እስከ መጨረሻው ጊዜ ድረስ መንፈሳዊ ሰው ይመስላቸው ነበረ!

የሐሰት ሐዋርያቱ የተሳካ አገልግሎት ያላቸው መስለው ይታያሉ በመጨረሻ ግን ለውድቀት የተዘጋጁ ናቸው።

ስለዚህ ለአንተና ለእኔ አስፈላጊው ነገር ከጌታ ጋር በእውነተኛ መንፈሳዊ ሕይወት ለመኖራችን እርግጠኞች መሆናችን ነው። እንዲሁም የቱንም ያህል ዝነኞች ቢሆኑ ከእነዚህ አስመሳይ አገልግሎቶች ጋር ምንም ግንኙነት እንደሌለን እርግጠኞች መሆናችን ወሳኝ ነው።

ክርስቶስ «እውነት» ነው (ዮሐ. 14:6)፤ እሱንም መከተል ወደ አርነት ይመራል። የሐሰት ሐዋርያት ግን ውሸተኞችና አታላዮች ናቸውና እነሱን መከተል ወደ ባርነት ይመራል። ከሁለት አንዱን የመምረጥ እንጂ መሃል ሰፋሪ የመሆን ዕድል የለህም!

በሚያፌዙት ላይ ማፌዝ

2ኛ ጴጥሮስ 3: 1-10

ዊል ሮጀርስ የተባለው ሰው «እያንዳንዱ ሰው ባንዳንድ ነገሮች አላዋቂ ሊሆን ይችላል» ሲል ተናግሮ ነበር።

አባባሉ ትክክለኛ ከሆነ፥ አላዋቂ የሚያደርጉን ከአንድ በላይ ምክንያቶች አሉ። አንዳንድ ሰዎች አላዋቂዎች የሆኑት የመማር ዕድል ካለማግኘት ወይም ደግሞ ምናልባት የመማር ችሎታ ከማጣት ነው፤ ሌሎች (በ2ኛ ጴጥ. 3: 5 ያለውን የጴጥሮስን ሐረግ ለመጠቀም) «ወደው አያስተውሉም።» አንድ ዝነኛ ፈላስፋ «ለዕውቀት መዳከምና ሞት ምክንያቱ አለማወቅ ሳይሆን አለማወቅን አለማወቅ ነው» ብሏል፥ ትክክልም ነው።

ጴጥሮስ በ2ኛ መጽሐፉ ምዕራፍ 2 ውስጥ ስለ ሐሰተኛ ሐዋርያት ባሕርይና ጠባይ ተናግሯል፤ አሁን ደግሞ ስለ ሐሰት ትምህርታቸው ይናገራል። ጴጥሮስ የክርስቶስን በክብር መምጣት እርግጠኝነት አስረግጧል (1: 16 ጀምሮ)፤ ይህም የሐሰት ሐዋርያት በጥርጣሬ የሚያዩት ብቻ ሳይሆን የሚከዱትም እውነት ነው። እንዲያውም ስለ ጌታ መመለስ፥ የዓለም ፍርድና የክብር መንግሥት መመሥረት በሚቀርቡ አሳቦች ላይ ይዘብቱ ነበር።

ለእኛ ለክርስቲያኖች ግን የእግዚአብሔርን እውነት መረዳት የቱን ያህል አስፈላጊያችን ነው! ዛሬ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ክርስቶስ መመለስና ስለ ፍርድ እርግጠኝነት ሲናገር፥ ይህን እውነት ከልባቸው ለመቀበል ፈቃደኛ በማይሆኑ ዘባቾች ተከብበናል። በዚህ አንቀጽ ጴጥሮስ ስለ እግዚአብሔርና ስለ ክርስቶስ የመመለስ ተስፋ ሦስት አስፈላጊ እውነታዎችን እንዲረዱ አንባቢዎቹን ይመክራቸዋል።

የእግዚአብሔር ቃል እውነት ነው

(2ኛ ጴጥሮስ 3: 1-4)

ንጹሕና ቀና አስተሳሰብ ቢኖርህም ቅሉ ምናልባት የማስታወስ ችሎታህ ደካማ ሊሆን ይችላል! ጴጥሮስ ይህንን ደብዳቤ የጻፈው በመጀመሪያ ደረጃ አንባቢዎቹን ለማንቃትና ለማነሣሣት ነበር (1: 12-15)። ለክርስቲያኖች «የእግዚአብሔርን ዕውቀት መልመድ» ቀላል ነው። እንደሚታወሰው

እውጤቷስ ያንቀላፋ የነበረው ጳውሎስ ሲሰብክ እየሰማ ነበር! (የሐዋ. 20: 7-10)። ሰማያዊ አባታችን መሥዋዕት የከፈለው የቃሉ እውነት እንዲኖረንና ያንን ለመተግበር ነፃነት እንዲኖረን ነው፤ ነገር ግን ይህንን ቸርነቱን ብዙ ጊዜ በቸልተኝነት ስለምንመለከተው ዳተኞች እንሆናለን። ቤተ ክርስቲያን በየጊዜው መቀስቀስ አለባት፤ ካለበለዚያ ጠላት ተኝተን ያገኘንና መንፈሳዊ ድክመታችንን ይጠቀምበታል።

የእግዚአብሔር ቃል እውነት ስለሆነ ትኩረት ልንሰጠው ይገባል፤ መልእክቱን በጥምና መቀበል አለብን። አዳዲስ ክርስቲያኖች የሐስተኞች መምህራን የመጀመሪያ ዒላማዎች ስለሆኑ ቃሉን በርትተው መማርና በእምነት ትምህርቶችም ላይ ያለማወላወል መጽናት አለባቸው። ለቆዩት ክርስቲያኖችም ቢሆን ስለ መጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት በተለይም ከክርስቶስ መመለስ ጋር ስለተያያዙት ትምህርቶች በየጊዜው ማስታወስ አስፈላጊ ነው። ትንቢታዊ ትምህርቶች የሚያሰለጩና እንቅልፍ የሚያመጡብን መሆን የለባቸውም። እንዲያውም እግዚአብሔርን የመምሰል ሕይወት እንድንኖር ሊያነቃቁንና የጠፉትን ለማዳን እንድንነሣሣ ሊያደርጉን ይገባል (ሮሜ 13: 11-14)።

መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ጌታ ቀን የሚናገር የሐዋርያት የፈጠራ ሥራ የሆነ ትምህርት አይደለም። ይህን ትምህርት ነቢያት አስተምረውታል፤ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስም እንዲሁ አስተምሮታል (2ኛ ጴጥ. 3: 2)። ጴጥሮስ የእግዚአብሔር ቃል ሙሉ በሙሉ የተደጋገፈ እንደሆነ አጠንክሮ ይናገራል። ዘባቾቹ የኢየሱስ ክርስቶስን «ኃይልና መምጣት» በመካዳቸው፤ የነቢያት መጻሕፍትን እውነትነት፤ በወንጌላት ውስጥ ያለውን የጌታችን ትምህርት፤ እንደዚሁም የሐዋርያትን ጽሑፎች ጭምር እየካዱ ነበር! ልክ እንደ ጌታችን አንድ-ወጥ እጅ-ጠባብ ሁሉ ቅዱሳን መጻሕፍትም አንድ-ወጥ ናቸውና፤ መደበኛ መልእክታቸውን ለማፋለስ መሞከር መጻሕፍቱን መነጣጠል ማለት ይሆናል።

ከሄኖክ ዘመን ጀምሮ ፍርድ እንደሚመጣ እግዚአብሔር ሲያስጠነቅቅ ነበር (ይሁዳ 14-15)። ብዙዎቹ የዕብራውያን ነቢያት ስለ ጌታ ቀን ከማስገንዘባቸውም ሌላ ዓለም እንደሚፈረድበት አስጠንቅቀዋል (ኢሳ. 2: 10-22፤ 13: 6-16፤ ኤር. 30: 7፤ ዳን. 12: 1፤ ትንቢተ ኢዩሌል፤ አሞጽ 5: 18-20፤ ትንቢተ ሶፎንያስ፤ ዘካ. 12: 1-14: 3)። ይህ የፍርድ

ጊዜ «የያዕቆብ መከራ ዘመን» (ኤር. 30:7) እና ታላቁ የፍዳ ዘመን በመባል ይታወቃል።

ጌታችን በደብረ ዘይት ተራራ ስብከቱ ስለዚህ የፍርድ ቀን አስተምሯል (ማቴ. 24-25)። ጳውሎስም በ1ኛ ተሰሎንቄ 5 ና 2ኛ ተሰሎንቄ 1-2 ያብራራው ሲሆን፤ ሐዋርያው ዮሐንስም ይህንን የሚያስፈራ ቀን በራእይ 6-19 ገልጾታል። ዘመኑ ፍዳ የእግዚአብሔር ቁጣ በሕዝቦች ላይ የሚፈሰበት ጊዜ ይሆናል፤ እንዲሁም ሰይጣን ለቁጣውና ለተንኮሉ የሚሯሯጥበትና የሚፈነጭበት ጊዜ ይሆናል። ይህም የሚያከትመው ኢየሱስ ክርስቶስ በክብርና በድል ሲመለስ ይሆናል።

ይህ «ታላቅ እና የሚያስፈራ የፍዳ ቀን» ከመድረሱ በፊት የእግዚአብሔር ሕዝብ ወደ ሰማይ እንደሚወሰዱ በግሌ አምናለሁ፤ ሆኖም ይህንን በበኩሌ የቡድን መለያ ወይም የመንፈሳዊነት ደረጃ መለኪያ አድርጌ ልወስደው አልፈልግም።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተጠቀሱትን የተለያዩ «ቀናት» በጥንቃቄ መለየት እንዳለብን አስባለሁ። «የጌታ ቀን» የሚለው ክርስቶስ ወደ ምድር ሲመለስ የሚፈጸመው የፍርድ ቀን ነው። «የእግዚአብሔር ቀን» (2ኛ ጴጥ. 3:12) እግዚአብሔር በክፋት ሁሉ ላይ የሚፈርድበትንና የእግዚአብሔር ሕዝብ በአዲስ ሰማይና በአዲስ ምድር የሚኖሩበትን ቀን የሚያመለክት ነው (1ኛ ቆሮ. 15:28)። «የክርስቶስ ቀን» የተያያዘው ደግሞ ክርስቶስ ቤተ ክርስቲያኑን ለመንጠቅ ከሚመጣበት ጊዜ ጋር ነው (1ኛ ቆሮ. 1:7-9፤ ፊሊጵ. 1:10፤ 2:16)።

የትንቢት ተማሪዎች በሦስት ክፍሎች የተከፈሉ ይመስላሉ፡ - አንደኛው ወገን ከጌታ ቀን በፊት ቤተ ክርስቲያን ትነጠቃለች ብለው የሚያምኑ (አብረው ወደ ላይ ይሄዳሉ 1ኛ ተሰ. 4:13 ጀምሮ) ናቸው። ሁለተኛው ወገን ደግሞ ይህ ክሥተት በጌታ ቀን መካከል ይሆናል፤ ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን የመከራውን የመጀመሪያ ግማሽ ትካፈላለች ብለው የሚያምኑ ናቸው። እንደዚሁም በመከራው ዘመን ማብቂያ ላይ ጌታ ሲመለስ ቤተ ክርስቲያን ትነጠቃለች ብለው የሚያምኑ ሦስተኛ ወገኖችም አሉ። በእያንዳንዱ የአስተሳሰብ ቡድን ውስጥ መልካምና እግዚአብሔርን

የሚመስሉ ሰዎች አሉ፤ ደግሞም የአተረጓጎም ልዩነታችን ለኅብረታችንም ሆነ ለክርስቲያናዊ ፍቅራችን ዕንቅፋት መፍጠር የለበትም።

የእግዚአብሔር ቃል የሚተነብየው የጌታን ቀን መምጣት ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ያንን ቃል የሚከዱ ዘባኞች እንደሚመጡም ይተነብያል! የእነኚህ ቃሉን የሚከዱት ሰዎች በገሐድ መከሠት በራሱ የትንቢቱ ቃል እውነተኛው የእግዚአብሔር ቃል እንደሆነ ያረጋግጣል። ስለዚህ በእነዚህ ፌዘኞች በመካከላችን መገኘት ልንደነቅ አይገባንም (የሐዋ. 20:28-31፤ 1ኛ ጢሞ. 4፤ 2ኛ ጢሞ. 3ን ተመልከት)።

ፌዘኛ ማለት ከፍተኛ ግምት ሊሰጠው የሚገባውን ነገር በቀላሉ የሚያይሰው ማለት ነው። በኖኅ ጊዜ የነበሩት ሰዎች ፍርድ እንደሚመጣ ሲነገራቸው ያፈዙ ነበር። የሰዶም ዜጎችም እሳትና ዲን በኃጢአት የተሞላች ከተማቸውን እንደሚያጠፉ ሲነገራቸው አፈዙ። አንተም ከአሁን በፊት ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ለመመስከር ሞክረህ ከሆነ በሲኦል ወይም ለዚህ ዓለም ሊመጣ ባለው የፍርድ ቀን አሳብ ላይ የሚያሾፉ ሰዎች ያጋጠሙህ ለመሆኑ ጥርጥር የለውም።

እነዚህ መናፍቃን ለምን ያፈዛሉ? የሚያፈዙበት ዋናው ምክንያት በኃጢአታቸው መቀጠልን ስለሚፈልጉ ነው። ጴጥሮስ የሐሰት መምህራን «ርኩስ ምኞትን» እንደሚከተሉና (2ኛ ጴጥሮስ 2:10) እንዲሁም ደካማ ሰዎችን «በሥጋ ሴስኛ ምኞት» (2:18) እንደሚማርኩ ግልጥ አድርጎታል። አንተም ብትሆን የኑሮ ዘይቤህ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር የሚቃረን እስከሆነ አንድም የኑሮ ዘይቤህን መለወጥ ይኖርብሃል፤ አለበለዚያም የእግዚአብሔርን ቃል ለመለወጥ ትገደዳለህ ማለት ነው። መናፍቃን የጎለገለውን ይመርጣሉ፤ ስለዚህ ስለ ፍርድና ስለ ጌታ መምጣት በሚነገሩ ትምህርቶች ያፈዛሉ (ይዘብታሉ)።

መከራከሪያቸው ምንድን ነው? ዓለም ከጥንት ጀምሮ አሁን እስካለችበት ሁኔታ ነበረች የሚለው ነጥባቸው ነው። «ባለፉት የታሪክ ዘመናት ምንም ዓይነት የምድር ለውጥ አልሆነም፤ ስለዚህ ወደ ፊት ይሆናል ብሎ ለማመን ምንም ምክንያት የለም» ብለው ይከራከራሉ። ማስረጃዎችን በመመርመር፣ ምክንያቶችን በመደርደርና እንዲሁም ማጠቃለያ አሳብ በመስጠት

«ሳይንሳዊ አቀራረብ»ን ይመርጣሉ፤ ሌሎችን ማስረጃዎች ግን ላለመቀበል በፈቃዳቸው ችላ ማለታቸው የሚረብሻቸው አይመስልም።

እርግጥ ከቁስ አካላዊው ዓለም ጋር ለተያያዙ ጉዳዮች የሳይንሳዊው አቀራረብ በአስደናቂ ሁኔታ ይሠራል፤ ነገር ግን የመጽሐፍ ቅዱስን ትንቢት ወደ ላቦራቶሪ (ቤተ መከራ) ወስደህ እንደሌላ መላምት ልትመረምረው አትችልም። ለነገሩ «የሳይንስ ሕጎች» ተብለው የሚጠሩት በተወሰኑ መከራዎችና ፈተናዎች ላይ የተመሠረቱ አጠቃላይ እውቀቶች ብቻ ናቸው። እነዚህ ሕጎች ለውጥ ሲመጣ ሊለወጡ የሚችሉ አጠቃላይ አሳቦች ናቸው። ምክንያቱም ማንም ተመራማሪ ግኝቱን ለማረጋገጥ ከቁጥር በላይ የሆኑ መከራዎችን ማድረግ ስለማይችል ነው። እንደዚሁም በመከራዎቹና በገዛ ራሱ አስተሳሰብ ውስጥ የተካተቱትን ጭብጦች ሙሉ በሙሉ መቆጣጠር አይችልም።

የእግዚአብሔር ቃል አሁንም «በጨለማ ስፍራ የሚያበራ መብራት» ነው (1: 19)። ልንታመንበት እንችላለን። ዘባቾች ምንም ቢሉ፤ የእግዚአብሔር ፍርድ ቀን በዓለም ላይ ይመጣል፤ እንዲሁም ኢየሱስ ክርስቶስ የክብር መንግሥቱን ለመመሥረት ይመለሳል።

የእግዚአብሔር ሥራ ቋሚ ነው (2ኛ ጴጥሮስ 3: 5-7)

ለመሆኑ ለመናፍቃን የፈዘና የሞኝነት ክርክር ጴጥሮስ እንዴት ነበር የመለሰው? «እግዚአብሔር የተረጋጋውን የፍጥረቱን ሂደት አያፋልሰውምና የክርስቶስ መምጣት የተስፋ ቃል እውነት አይደለም!» ብለው መናፍቃን ይከራከራሉ። ጴጥሮስ ያደረገው ደግሞ እግዚአብሔር ባለፉት ጊዜያት ያደረገውን በማስታወስ፤ ሥራው በዘመናት ውስጥ ቋሚና የማይለወጥ መሆኑን ማስረገጥ ነበረ፤ ለዚህም ጴጥሮስ የሐሰት መምህራን ሆነ ብለው የገደፉትን በማስረጃነት አቅርቧል። እነኝህ «በምርምር ተራቅቀናል» ባዮች (ሳይንቲስቶች፤ ለዘብተኛ የሥነ - መለኮት ሊቃውንት፤ ፈላስፎች) የመረጡትን ብቻ መቀበላቸውና ከአእምሮአቸው በላይ የሆነውን ግን ችላ ማለታቸው በጣም የሚያስገርም ነው።

ጴጥሮስ ነጥቡን ለማስረገጥ በታሪክ ውስጥ ሁለት ክስተቶችን ጠቅሷል፤ ይኸውም በፍጥረት ጊዜ የነበረውን የእግዚአብሔር ሥራ (3: 5) እና በኖኅ ጊዜ የነበረውን የውኃ መጥለቅለቅ ነው (3: 6)።

እግዚአብሔር ሰማይንና ምድርን በቃሉ ፈጠረ። «እግዚአብሔርም አለ» የሚለው ሐረግ በዘፍጥረት 1 ውስጥ ዘጠኝ ጊዜ ተጠቅሷል። «እርሱ ተናግሯልና፤ ሆኑም፤ እርሱ አዘዘ፤ ጸኑም» (መዝ. [33]፡9)። ፍጥረት በእግዚአብሔር ቃል መሠረት ብቻ ሳይሆን፤ ነገር ግን በዚያው ቃል መሠረት በአንድነት የተያያዘ ሆኗል። ኬኔት ዊስት የተባለው ሰው የ2ኛ ጴጥሮስ 3፡5 ረቂቅ ትርጉም ለማመልከት በሚከተለው መንገድ አቅርቦታል፡- «ይህንን በሚመለከት ሰማያት ከጥንት ጊዜ ጀምሮ ይኖሩ እንደነበረ እና መሬትም በውኃ ላይ እንደቆመ፤ ውኃውም በእግዚአብሔር ቃል እንደተያዘ መቀበል አይፈልጉም።»

የጴጥሮስ መከራከሪያ አሳብ ግልጥ ነው። ዓለምን በቃሉ የፈጠረ ያው እግዚአብሔር፤ በራሱ ዓለም ጣልቃ ሊገባና የሚሻውን ማንኛውንም ነገር ለማድረግ ይችላል! የሠራውና በአንድነት የያዘው ቃሉ ነው፤ ቃሉ ደግሞ ኃይልና ብርቱ ነው።

ጴጥሮስ ያነሣው ሁለተኛው ክሥተት የኖኅን ዘመን የውኃ መጥለቅለቅ ነበር (3፡6)። በኖኅ ዘመን የደረሰው የጥፋት ውኃ የመለኮታዊ ፍርድ ምሳሌ እንደሆነ ጠቅሷል (2፡5)፤ ስለዚህ ወደ ዝርዝር ውስጥ መግባት አላስፈለገም። የውኃ መጥለቅለቁ መቅሠፍታዊ ክሥተት ነበር። በዚህ ክፍል የተጠቀመበት መጥለቅለቅ የሚለው ግሪክኛ ቃል ጥፋት ወይም መቅሠፍት ማለት ነው። ምናልባትም ከዚያ በፊት በምድር ላይ የሚኖሩ ሰዎች ውሽንፍር ወይም የምድር ጥልቆች ተከፍተው ያን ያህል ውኃ ሲያፈልቁ ለይተው አያውቁ ይሆናል፤ ነገር ግን በኖኅ ጊዜ ሁኔታዎቹ የተፈጸሙትም ይህን በሚመስል መልካቸው ነበር። የእነርሱም «ሳይንቲስቶች»፤ ዘባቾቹ እንደሚከራከሩት ሁሉ፤ «ሁሉም ነገር ከመጀመሪያው አንሥቶ እንደነበረ እየተከናወነ ነው። ሕይወት በቀደመው ሂደትዋ ናት፤ ስለዚህ ያልተለመደ ምንም ነገር ሊሆን አይችልም» ማለት ባላቃታቸውም ነበር። ያ የውኃ ጥፋት ግን በእርግጥ ደርሷል!

እግዚአብሔር ፈቃዱን የሚፈጽምበት የራሱ ኃይል አለው። ከሰማይ ዝናብን ወይም ከሰማይ እሳትን መላክ ይችላል። «አምላካችን በላይ በሰማይ ነው፤ የፈቀደውን ሁሉ አደረገ» (መዝ. [115]፡3)።

እግዚአብሔር በጥንቱ ዘመን የታሪክ ሂደት ውስጥ ጣልቃ መግባቱን ጴጥሮስ ካመለከተ በኋላ፥ በ2ኛ ጴጥሮስ 2:7 ላይ ካለው አሳቡ ጋር ለማዛመድ ሁኔታዎቹን እያመቻቸ ነበር። ዓለምን የፈጠረውና ያቆየው ያው ቃል አሁንም ዓለምን በአንድነት አጽንቶ እንደያዘ ነው። በውስጡ የታመቀውንም እሳት ለዚያ ፍርድ ቀን አከማችቶታል። ከእንግዲህ ወዲህ ዓለምን በውኃ እንደማያጠፋ እግዚአብሔር ቃል ገብቷል (ዘፍ. 9:8-17)። የሚቀጥለው ፍርድ የእሳት ፍርድ ይሆናል።

«የተዳፈነ እሳት» የሚለው የኬኔት ዊስት ትርጉም በጣም ዘመናዊ ትርጉም ነው። ዘመናዊው የአውቶሚክ ሳይንስ ዓለም በተሠራችባቸው ንጥረ-ነገሮች ውስጥ ከፍተኛ የተከማቸ ኃይል መኖሩን አረጋግጧል። በጣም ግዙፍ መርከብ ለማንቀሳቀስ የሚያስችል በቂ የአቶሚክ ኃይል በአንድ ብርጭቆ ውኃ ውስጥ አለ። የሰው ልጅ ይህንን ከፍተኛ ኃይል ደርሶበታል፤ ከዚያም የተነሣ ዓለም በአውቶሚክ ፈንጂ ወደምትጠፋበት ጊዜ በመቃረብ ላይ ትመሰላለች። ሆኖም እንደ ጴጥሮስ አባባል ከሆነ ዓለም የምትጠፋው በአውቶሚክ ኃይልና በሰው ልጅ አማካይነት አይደለም። ጴጥሮስ በዚህ ክፍል የሚያመለክተው ያ የተወሰነው የፍርድ ቀን ሲደርስ «ቁልፉን የሚጫነው» እና የቀድሞውን ፍጥረትና ከእሱም ጋር የኃጢአተኛውን ሰው ሥራዎች ሁሉ የሚያቃጥለው እግዚአብሔር ነው። ከዚያ በኋላ የአዲስ ሰማይና ምድር ዘመን ይጀምርና እግዚአብሔር በክብር ይገሃል።

በእግዚአብሔር የመጀመሪያ ፍጥረት ውስጥ የነበረው ማንኛውም ነገር መልካም ነበር። የሰው ኃጢአት ነው መልካሙን ፍጥረት ወደ መቃተት ኑሮ የለወጠው (ሮሜ 8:18-22)። እግዚአብሔር ኃጢአተኛውን ሰው ፍጹም መልካም በነበረው አካባቢ እንዲኖር አልፈቀደለትም፤ ከሰው በደል የተነሣ ምድርን ረገማት (ዘፍ. 3:14-19)። ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ሰው የእግዚአብሔርን ፍጥረት በመበከልና በማጥፋት ላይ ነው። ለብዙ ዘመናት ያህል ይህ ምንም ችግር የሚፈጥር አይመስልም ነበር፤ አሁን ግን አሳባችንን እየቀየርን ነን። የተፈጥሮ ሚዛን ተዛብቷል፤ ዋጋ ያላቸው ጥሬ ሀብቶች ባክነዋል፤ የኃይል ምንጭ እያሸቆለቆለ ነው፤ እንዲሁም ሥልጣኔ ቀውስ እያጋጠመው ነው። ዛሬ ታላቅ ጥፋት እያንጃበበ እንደሆነ የሚነግሩን ሰባኪዎችና ወንጌላውያን ብቻ ሳይሆኑ፥ የማኅበራዊ ኑሮ ምሁራን፥ የአካባቢ ሁኔታ ተመራማሪዎች እና የአውቶሚክ ሳይንቲስቶች ጭምር ናቸው።

ጴጥሮስ የራሱን ነጥብ አስረግጧል፡- እግዚአብሔር በታሪክ ሂደት ውስጥ ጣልቃ መግባት ይችላል። ባለፉት ጊዜያት አድርጎታል፤ አሁንም እንደገና ሊያደርገው ይችላል። በነቢያትና በሐዋርያት እንደዚሁም በኢየሱስ ክርስቶስ ቃል የተገባው የጌታ ቀን በኖኅ ዘመን እንደ ሆነው የውኃ መጥለቅለቅ እንዲሁም ሰዶምንና ገሞራን ለማጥፋት እንደ ወረደው አሳትና ዲን ዛሬም ቢሆን መምጣቱ የማይቀር ነው። ይህን በተመለከተ ዘባኞች መከራከሪያ ነጥባቸውን ቀድመው አዘጋጅተው ነበር፡- «የሚመጣ ከሆነ ለምን ዘገየ?» በማለት ይጠይቃሉ። ስለ ክርስቶስ መምጣትና የዓለም ፍርድ ለዘመናት ሲነገር ነበር፤ አሁንም ገና አልተፈጸመም። ግን ይህ ማለት እግዚአብሔር አሳቡን ለውጧል ማለት ይሆን? አይደለም! ዛሬ ዓለም በእርግጥ ለፍርድ ደርሳለች! ጴጥሮስ ሦስተኛውን ማረጋገጫ አቅርቦአል።

የእግዚአብሔር ፈቃድ ምሕረትን የተሞላ ነው (2ኛ ጴጥሮስ 3:8-10)

አሁንም እንደገና፡ ጴጥሮስ የዘባኞችን አለማስተዋል ያጋልጣል። ያላስተዋሉት እግዚአብሔር ባለፈው ጊዜ ያደረገውን ብቻ አልነበረም (ቁ. 5)። የእግዚአብሔርን ማንነትንም ዘንግተዋል። እግዚአብሔርን በገዛ ራሳቸው ምስል እየሠሩትና የእግዚአብሔርን ዘላለማዊ የመሆን እውነት እየካዱ ነበር። መካድ ማለት እግዚአብሔር መጀመሪያም ሆነ መጨረሻ እንደሌለው አለማመን ነው። ጴጥሮስ ግን እንደሚከተለው አስረግጦ ያስተምራል፡- ሰው የማይምት ነው፤ መጀመሪያ አለው መጨረሻ ግን የለውም። በመንግሥተ ሰማያት ወይም በገሃነም እሳት ውስጥ ለዘለአለም ይኖራል። እግዚአብሔር ግን ጅማሬ ወይም ፍጻሜ የሌለው ዘላለማዊ ነው። በዘላለማዊነት ይኖራል። ዘላለም «የተራዘመ ጊዜ» ብቻ አይደለም። ዘላለም ማለት ከጊዜ በላይና ከጊዜ ተለይቶ የሚኖር ማለት ነው።

ጴጥሮስ ይህንን ሲል በእርግጥም «ሺህ ዓመት በፊትህ እንዳለፈች እንደ ትናንት ቀን፤ እንደ ሌሊትም ንጋት ነውና» የሚለውን ከመዝ. [90]:4 እያጠቀሰ ነበር። አይዛክ ዋትስ የተባለ ሰው «እግዚአብሔር ሆይ፤ ባለፉት ዘመናት ረድኤታችን አንተ ነህ» ለሚለው ታዋቂ መዝሙሩ መነሻ ያደረገው መዝሙር 90ን እንደሆነ ልናስታውስ ይገባል።

ሺህ ዓመት በአንተ ፊት ትናንት እንዳለፈው ምሽት ነው፤

ፀሐይ ከመውጣቷ በፊት እንዳለፈው ሌሊት አጭር ነው።

በጌታ ዘንድ ሺህ ዓመት እንደ አንድ ቀን እስከሆነ ድረስ ቃሎቹን ለመፈጸም ዘግይቷል ብለን ልንወቅሰው አንችልም። በእግዚአብሔር ዓይን ፍጥረት-ዓለም ሁሉ የጥቂት ቀናት ዕድሜ ብቻ ነው ያለው! እንደ እኛ በጊዜ የተወሰነ አይደለም፤ በሰው መለኪያም አይለካም። በተለይም በብሉይ ኪዳን የእግዚአብሔርን ሥራዎች ስታጠና ጨርሶም በችኮላ ላይ የተመሠረተ እንዳልነበር ማየት ትችላለህ፤ ሆኖም ግን እግዚአብሔር በፍጹም አይዘገይም።

ዓለምን በሙሉ በአንድ ቅጽበት ለመፍጠር ሳያቅተው እርሱ ግን በስድስት ቀናት ውስጥ መፍጠሩን መረጠ። እስራኤልን ከግብፅ በአንድ ጊዜ ሊያወጣ ይችላል ነበር፤ ሆኖም ሙሴን በማሠልጠን ሰማንያ ዓመታት መቆየትን መረጠ። አዳኙን የበለጠ ቀደም ብሎ መላክ ይችላል ነበር፤ ነገር ግን «የዘመኑ ፍጻሜ እስከሚደርስ» ድረስ ጠበቀ (ገላ. 4:4)። እግዚአብሔር በጊዜ ውስጥ ቢሠራም በጊዜ የተወሰነ ነው ማለት አይደለም።

ለእግዚአብሔር፡ አንድ ሺህ ዓመት እንደ አንድ ቀን አንድም ቀን እንደ ሺህ ዓመት ነው። ሌሎች ለመፈጸም ሺህ ዓመታት የሚወስድባቸውን እግዚአብሔር በአንድ ቀን ሊፈጽመው ይችላል! የሚሠራው ረጋ ብሎ ነው፤ መሥራት ከጀመረ ግን ነገሮችን ያከናውናል!

ዘባቾች ግን የእግዚአብሔርን ዘላለማዊነት ወይም ምሕረት አልተረዱም። እግዚአብሔር የክርስቶስን መመለስና የጌታን ቀን መምጣት ለምን ነበር ያዘገየው? ለማድረግ ሳይችል ወይም ለማድረግ ሳይፈቅድ ቀርቶ አልነበረም። መሥራቱን ማንተቱ ወይም ከዕቅዱ ውጪ መጓዙ አልነበረም! አንድን ነገር እግዚአብሔር መቼ ማድረግ እንዳለበት ለመወሰን የሚችል በምድር ላይ ማንም መብት ያለው ሰው የለም። እግዚአብሔር በሁሉም ነገር የበላይ ነውና መጎትጎትን ወይም ከኃጢአተኛ ሰው ምክርን አይፈልግም (ሮሜ 11:33-36)።

እግዚአብሔር ትዕግሥተኛ ስለሆነና ለጠፉት ኃጢአተኞች የመዳንን ዕድል ሊሰጣቸው በመፈለጉ የክርስቶስን መምጣትና የታላቁን ፍርድ ቀን አዘገየው። «የጌታችንም ትዕግሥት መዳናችሁ እንደሆነ ቁጠሩ» (2ኛ ጴጥሮስ 3:15)።

የእግዚአብሔር «መዘግየት» ለዚህ ዓለም ዕቅድ እንዳለውና ዕቅዱን እያደረገ መሆኑን ያሳያል። ስለዚህ እግዚአብሔር ኃጢአተኞች እንዲድኑ ይፈልጋል ወይ? የሚለው ጥያቄ በማንም ሰው አእምሮ ውስጥ ሊብላላ አይገባውም። እግዚአብሔር «ማንም እንዲጠፋ አይፈቅድም» (3:9)። 1ኛ ጢሞቴዎስ 2:4 እግዚአብሔር «ሰዎች ሁሉ ሊድኑና እውነቱን ወደ ግወቅ ሊደርሱ» እንደሚወድ ያረጋግጣል። እነዚህ ሁለት ጥቅሶች አሉታዊና አዎንታዊ ገጽታ ቢኖራቸውም አጣምረን ስንመለከታቸው ግን እግዚአብሔር በኃጢአተኛው ሞት እንደማይደሰት ያረጋግጣልናል (ሕዝ. 18:23፤ 32፤ 33:11)። ሁሉም የማይድኑ ቢሆንም ለሁሉም ምሕረቱን ያሳይል (ሮሜ 11:32)።

እግዚአብሔር ከውኃ መጥለቅለቁ በፊት በነበሩት ዓመታት ተመሳሳይ ትዕግሥትን እንዳሳየ ማስተዋል አለብን (1ኛ ጴጥሮስ 3:20)። የሰውን ዓመፅና ክፋት አይቷልና ወዲያውኑ ዓለምን ሊፈርድበት ይችል ነበር፤ ሆኖም ቁጣውን መለስና በፋንታው ኖህን «የጽድቅ ሰባኪ» አድርጎ ላከው። በሰዶምና ገሞራ ጉዳይ አብርሃም ለከተሞቹ ሲማልድ እግዚአብሔር በትዕግሥት ከመጠበቁም ሌላ፤ በሰዶም ውስጥ አሥር ጻድቃንን እንኳ ቢያገኝ ኖሮ ከመፍረድ ይቆጠብ ነበር።

እግዚአብሔር ለጠፉት ኃጢአተኞች የሚታገሥ ከሆነ፤ ጴጥሮስ «ጌታ ... ስለ እናንተ ይታገሣል» ብሎ ለምን ጻፈ? «እናንተ» የተባሉት እነማን ናቸው? እግዚአብሔር የሚታገሥ ስለ ራሱ ሕዝብ ይሆንን?

ምናልባት ጴጥሮስ «እናንተ» የሚለውን ቃል የተጠቀመበት በአጠቃላይ ሁኔታ ማለትም «የሰው ዘር» ለማለት ይሆናል። ምናልባትም ከዚህ በበለጠ የሚያመለክተው የእግዚአብሔር ምርጦች ወደሆኑት የመልእክቱ አንባቢዎች ሊሆንም ይችላል (1ኛ ጴጥሮስ 1:2፤ 2ኛ ጴጥሮስ 1:10)። እግዚአብሔር ስለ ጠፉ ኃጢአተኞች ይታገሣል፤ ምክንያቱም ከእነርሱ መካከል አንዳንዶቹ አምነው የእግዚአብሔር ምርጥ ሕዝቦች አካል ስለሚሆኑ ነው። በዓለም ላይ ካሉት ካልዳኑት ሰዎች ውስጥ የእግዚአብሔር ምርጦች እነማን እንደሆኑ አናውቅም፤ ለግወቅም አያስፈልገንም። የእኛ ሥራ «መጠራታችንንና መመረጣችንን ማጽናት» ነው (1:10፤ ሉቃስ 13:23-30)።

እግዚአብሔር የመረጣቸው ሰዎች መኖራቸው መረዳታችን መልካሙን ዜና እንድናበስርና ሌሎችን ለክርስቶስ እንድንማርክ የሚያበረታታን ነው።

እግዚአብሔር በዚያን ዘመን ስለነበሩት ዘባኞች እንኳ ታግሦአል! ንስሐ መግባት ያስፈልጋቸው ነበር፤ እርሱም ሊያድናቸው ፈቃደኛ ነበር። ጴጥሮስ በሁለቱም ደብዳቤዎቹ ውስጥ ንስሐ የሚለውን ቃል የተጠቀመበት ስፍራ ይህ ብቻ ነው፤ ነገር ግን ይህ የንስሐን አስፈላጊነት አያሳንሰውም። ንስሐ ማለት «አሳብን መቀየር» ማለት ነው። «መጻጸት» ማለት ግን ብዙውን ጊዜ «በጥፋቴ ስለተጋለጥኩኝ አዝኛለሁ» እንደማለት ነው። እንደዚሁም «ማዘን» ማለት ወደ ተስፋ መቁረጥ የሚመራ ተስፋ የመቁረጥ አመለካከት ነው።

ንስሐ በፈቃደኝነት ድርጊት ላይ የተመሠረተ አሳብን የመለወጥ ድርጊት ነው። ኃጢአተኛው በቅንነት ስለ ኃጢአት ያለውን አሳቡን ከቀየረ፣ ከኃጢአት ይመለሳል። ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ያለውን አሳብ በእውነት ከቀየረ፣ ወደ እሱ ይመለሳል፤ ያምነዋል፤ ስለዚህም ይድናል። «ወደ እግዚአብሔር ዘንድ ንስሐንና በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ማመን» (የሐዋ. 20:21) እግዚአብሔር ያዘጋጀው የመዳኛ መንገድ ነው።

በ2ኛ ጴጥሮስ 3:9 ውስጥ «እንዲደርሱ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ቦታ እንዲኖራቸው» የሚለውን ትርጉም ያቀፈ ነው። በዮሐንስ 2:6 እና 21:25 እንደተጠቀሰው «ቦታንና ስፋትንም» ያመለክታል። የጠፋው ኃጢአተኛ ትዕቢቱን በማስወገድና የእግዚአብሔርን ቃል በትሕትና በመቀበል በልቡ ለንስሐ «ስፍራ» ያስፈልገዋል። ንስሐ ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ስጦታ ነው (የሐዋ. 11:18፤ 2ኛ ጢሞ. 2:25)፤ ያላመነው ሰው ግን ስጦታውን የሚቀበልበትን ቦታ ማዘጋጀት አለበት።

የጴጥሮስን መከራከርያ ነጥቦች ስትመረምሩ ማስረጃውን ለመቃወም የማይቻል እንደሆነ ትረዳላችሁ። ዘባኞቹ ግን በኃጢአታቸውና በፈዛቸው መቀጠል ስለፈለጉ ያቀረበውን ማስረጃ እንዳልተቀበሉ አመልክቷል። ከመጻሕፍት በመጥቀስ ባለፈው ታሪክ እግዚአብሔር ጣልቃ እንደገባ ማስረጃ አቅርቧል። ዛሬም ያንኑ ሊያደርግ ሥልጣን እንዳለው አስረግጧል። ዘባኞቹ ስለ እግዚአብሔር ባሕርይ በጣም ዝቅ ያለ ግንዛቤ እንዳላቸው አሳይቷል፤ ምክንያቱም ልክ ሰዎች እንደሚያደርጉት ሁሉ እግዚአብሔርም በተመሳሳይ

ሁኔታ የተሰፋ ቃላቶችን በመጠበቅ የሚዘገይ ስለሚመስላቸው ነው። በመጨረሻም ጴጥሮስ፥ እግዚአብሔር በሰው የጊዜ ገደብ ውስጥ እንደማይኖርና የሱ «መዘግየት» ለጠፋ ኃጢአተኞች ንስሐ እንዲገቡና እንዲድኑ የበለጠ ዕድል ለመስጠት እንደሆነ አስረድቷል።

የሐሰት መከራከሪያቸውን ካጨናገረ በኋላ ጴጥሮስ የጌታን ቀን መምጣት እርግጠኝነት በድጋሚ አረጋግጧል። መቼ ነው የሚመጣው? መቼ እንደሆነ ማንም አያውቅም፤ ምክንያቱም «ሌባ በሌሊት እንደሚመጣ» ወደ ዓለም ይመጣልና። ጌታችን ይህንን ሐረግ ተጠቅሞበታል (ማቴ. 24: 43፤ ሉቃስ 12: 39)፤ እንዲሁም ሐዋርያው ጳውሎስ (1ኛ ተሰ. 5: ቁ2 ጀምሮ)። «ሰላምና ደኅንነት ነው ሲሉ፥ ያን ጊዜ ምጥ እርጉዝን እንደሚይዛት ጥፋት በድንገት ይመጣባቸዋል ከቶም አያመልጡም» በማለት ገልጾታል (1ኛ ተሰ. 5: 3)።

ይህ ቀን መቼ እንደሚሆን ባናውቅም፥ በዚያን ቀን ምን እንደሚፈጸም ግን ተነግሮናል። ኬኔት ዊስት የእነዚህን ቃላት ትክክለኛ እና ሥዕላዊ ትርጉም ይሰጠናል፡- «ሰማይና ምድር በፈጣንና ኃይለኛ ጩኸት ይቀልጣሉ፥ በውስጣቸውም ያሉ ነገሮች ሁሉ በእሳት ተቃጥለው ይጠፋሉ፥ እንዲሁም ምድር እና በውስጧ ያለው ሥራ ሁሉ ይቃጠላል» (2ኛ ጴጥ. 3: 10)

ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ጴጥሮስ እዚህ ጋ የጠቀሰው የአውቶሚክ ኃይል በእግዚአብሔር ሲለቀቅ የሚሆነውን ድርጊት የሚያሳይ ነው ብለው ያምናሉ። «ታላቅ ጩኸት» የሚለውን ቃል ከከባድ የነፋስ ፋጪትና ከምድር ጉቃቃት ድምፅ ጋር አመሳሰሉታል። የመጀመሪያው አቶሚክ ቦምብ በኔቫዳ በሪህ ሲሞከር «የፋጪት መሳይ ድምፅ» ወይም «የጉቃቃት ድምፅ» እንደተሰማ የተናገሩ ብዙዎች ናቸው። ጴጥሮስ የተጠቀመበት የግሪኩ ቃል ሕዝቡ በተለምዶ የወፎችን ክንፍ መርገብገብ ወይም የእባብን ድምፅ ለመግለጥ ይጠቀሙበት የነበረው ነው።

በቁጥር 10 ላይ ይቀልጣል የሚለው ቃል «መበታተን፥ መሟሟት» ማለት ነው፤ ይህም የአንድ ነገርን ተበታትኖ መሰባሰብና ወደ መሠረታዊ ንጥረ ነገሮቹ መመለስን ያመለክታል። የአቶሚክ ኃይል ሲለቀቅ ደግሞ ፍንዳታው የሚያስከትለው ውጤት ይህን የመሰለ ነው። ጌታችን «ሰማይና ምድር ያልፋሉ» ብሏል (ማቴ. 24: 35)። ይህም ዓለም በተሠራችበት

ንጥረ ነገሮች ውስጥ የተጠራቀመው የአቶሚክ ኃይል ሲለቀቅ ሊሆን የሚችል ይመስላል፤ ነገር ግን ኬኔት ዊስት የተባለ ሰው 2ኛ ጴጥሮስ 3:7ን እንደተረጎመው ሰማይና ምድር «በእሳት ተዳፍነዋል»። ይህንን የተዳፈነ እሳት ሊያቀጣጥለው የሚችለው ደግሞ እግዚአብሔር ብቻ ነው።

በዚህ ምክንያት እግዚአብሔር ኃጢአተኛ ሰዎች መሬትን በማያጠፋ የአቶሚክ ጦርነት ውስጥ እንዲገቡ ይፈቅዳል ብዬ በግሌ አላምንም። ከፖለቲካ ሰዎችና ከሚያምኑ ዲፕሎማቶች ሞኝነትና አለማወቅ በላይ የሆነው እርሱ ራሱ እግዚአብሔር አዲስ ሰማይንና ምድርን ለማስገኘት «ቁልፉን ለመጫን» እና ንጥረ ነገሮቹን ለማጥፋት ሥልጣንና መብት አለው ብዬ በበኩሌ አምናለሁ። ጴጥሮስ እነዚህን ቃላት ሲጽፍ እንደ ኢሳይያስ 13:10-11፤ 24:19፤ 34:4 እና 64:1-4 የመሳሰሉትን የብሉይ ኪዳን ጥቅሶች በአእምሮው ይዞ እንደሆነ ጥርጥር የለውም። የመጀመሪያው ምንባብ በተለይ ፍርድን የሚያመጣው እግዚአብሔር እንጂ ኃጢአተኛው ሰው እንዳልሆነ ያመለክታል። እግዚአብሔር «እንዲሁም እኔ ዓለምን ስለ ክፋትዋ እቀጣለሁ፡ ክፉዎችንም ስለመተላለፋቸው እቀጣለሁ» ይላል። ስለዚህ ይህን የመሰለው ከባድ ኃላፊነት ለአንድ ቅብጥብጥ ወታደራዊ መሪ ወይም ለአንድ ቁጡ ፖለቲከኛ የሚሰጥ አይመስልም።

በእርግጥ ይህ ታላቅ ፍንዳታና የሚያስከትለው ቃጠሎ እግዚአብሔር የሚኖርበትን «ሰማየ ሰማያት»ን አይነካም። እኛ ሕዋ ብለን የምናውቀውን ምድርንና በዙሪያው ያለውን የከባቢ አየር ሰማይ ያጠፋል፤ ይህም ለአዲስ ሰማይና ምድር ቦታ ያስለቅቃል (2ኛ ጴጥሮስ 3:13፤ ራእይ 21:1 ጀምሮ)።

የሰው ልጅ ታላላቅ ሥራዎችም ይቃጠላሉ! የሰው ልጅ የሚኮራባቸው ነገሮች በሙሉ - ታላላቅ ከተሞች፣ ታላላቅ ሕንጻዎች፣ ታላላቅ ፈጠራዎችና ግኝቶች በአንድ ጊዜ ይጠፋሉ። ኃጢአተኞች በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት ሲቆሙ ለታላቅነታቸው የሚያቀርቡት ማስረጃ ምንም ነገር አይኖራቸውም። ሁሉም ነገር ይጠፋል።

ይህ በእርግጥ የከበረ እውነት ነውና በግዴለኸነት መንፈስ ልናጠናው አይገባንም። በዚህ ደብዳቤ ቀሪዎቹ ቁጥሮች ውስጥ ጴጥሮስ ይህንን እውነት ከዕለት ተዕለት ኑሮዎችን ጋር ያዛምደዋል። እዚህ ላይ ቆም ብለን

እግዚአብሔር ይህን ዓለም ሲያጠፋ ስፍራዬ የት ይሆን? እኔ የምኖረው ከአውቶሚኩ አቧራ ጋር በንጂ ለመቅረት ነው? ወይስ ሥራዬ እርሱን ለዘላለም ያስከብረው ዘንድ የእግዚአብሔርን ፈቃድ እያደረግሁ ነው? በግለት ራሳችንን መጠየቅ ትልቅ ማስተዋል ነው።

ስለዚህ ጊዜው ሳይዘገይ አሁኑኑ ስለምርጫህ ወስን!

ትጉ ሁን!

2ኛ ጲጥሮስ 3: 11-18

የትንቢታዊ እውነት ዓላማ ግምታዊ አስተሳሰብ ሳይሆን ለአንድ ነገር ማነሣሣት ነው፤ ስለዚህም ጲጥሮስ ሁላችንም ልናደምጣቸው በሚገቡን ተግባራዊ ምክሮች ነው ደብዳቤውን የደመደመው። ሰዎች መጽሐፍ ቅዱሳዊ ትንቢቶች ወደሚብራሩባቸው የተለያዩ ጉባኤዎች ይሄዳሉ፤ የሚያገኙትንም አሳብ በማስታወሻቸው ያስፍራሉ፤ ማስታወሻ ደብተራቸውን ሲሞሉ፥ መጽሐፍ ቅዱሳቸው ላይ ምልክት ሲያደርጉና ሰንጠረዥ ሲሥሉ ይገኛሉ። ሆኖም ግን ሕይወታቸውን ለእግዚአብሔር ክብር አለማኖራቸው በጣም የሚያሳዝን ነው። እንዲያውም አንዳንድ ክርስቲያኖች ከሌላ ርእስ ይልቅ ምናልባትም በበለጠ ሁኔታ በትንቢታዊ ቃላት አተረጓጉም ላይ እርስ በርሳቸው ሲጋጩ ይታያሉ።

እውነተኛ ክርስቲያኖች ሁሉ ኢየሱስ ክርስቶስ ዳግመኛ እንደሚመጣ ያምናሉ። አንዳንድ የተወሰኑ ትንቢቶች መቼ እንደሚከሠቱ ባላቸው አመለካከት ላይ ሊለያዩ ቢችሉም፥ ቃል በገባው መሠረት እንደሚመለስ ሁሉም ያምናሉ። በተጨማሪም ክርስቲያኖች ሁሉ በሚመጣው ክብር ላይ የተመሠረተው እምነት ቤተ ክርስቲያንን ማነሣሣት እንዳለበት ይስማማሉ። አንድ መጋቢ «ስለ ጌታ ምጽአት ብዙ አጠያያቂ ባልሆኑ ነገሮች ተከራክሪያለሁ፤ አሁን ግን ዋናው የሰብክቴ ዓላማ ሰዎች ለእርሱ ምጽአት እንዲዘጋጁ ማድረግ ነው» ሲል ተናግሯል። ይህም ማለት ትንቢትን ማጥናት ማቆም አለብን ወይም ሁሉም ተቃራኒ አመለካከቶች ትክክል ናቸው ማለት አይደለም፤ ይህ የማይሆን ነገር ነውና። ሆኖም ማንኛቸውንም አመለካከቶች ብንይዝ በሕይወታችን ውስጥ ግን ለውጥ ማምጣት አለባቸው።

«ትጉ!» የሚለው ቃል ጲጥሮስ በዚህ በመዝጊያ አንቀጽ ውስጥ የጻፈውን በሚገባ የሚያጠቃልል ምክር ነው። ይህንን ቃል ከዚህ በፊት በ2ኛ ጲጥሮስ 1 ላይ ተጠቅሞበታል፡- «ትጋትን ሁሉ እያሳያችሁ በእምነታችሁ ... ጨምሩ» (ቁ. 5)፤ «መጠራታችሁንና መመረጣችሁን ታጸኑ ዘንድ ከፊት ይልቅ ትጉ» (ቁ. 10)፤ «ትችሉ ዘንድ እተጋለሁ» (ቁ. 15)። የተሳካልን ክርስቲያኖች ለመሆን የምንፈልግ ከሆነ ትጉዎች ለመሆን መማር አለብን።

ጴጥሮስ ከጌታችን መመለስ ጋር በተያያዘ የአንባቢዎቹን ክርስቲያናዊ ትጋት ለማበረታታት ሦስት ምክሮችን ሰጥቷል።

እግዚአብሔርን የመምሰል ሕይወት ለመኖር ትጉ

(2ኛ ጴጥሮስ 3: 11-14)

በዚህ አንቀጽ ውስጥ ቁልፉ ቃል «መጠበቅ» ነው። ይህም «ናፍቆትንና ጉጉትን» የሚያመለክት ነው። ቃሉንም በሉቃስ 3: 15 «ሕዝቡም ሲጠብቁ ላሉ» እና በ ዮሐዋ. 3: 5 «አንድ ነገር ከእነርሱ እንዲቀበል ሲጠብቅ» በሚሉት ላይ ታገኙታላችሁ። የጌታችንን መመለስ ስንጠብቅ የሚኖረንን ናፍቆትና ጉጉት ያመለክታል። ዓለምና ሥራዎቹ ይጠፋሉ፤ እንዲሁም እያንዳንዳቸው ንጥረ ነገሮች እንደሚበታተኑ ስለምናውቅ፣ ተስፋችንን በዚህ ዓለም ባለ ማንኛውም ነገር ላይ ሳይሆን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ብቻ እናደርጋለን።

የጌታችንን መመለሻ ቀንና ሰዓት ስለማናውቅ ሁልጊዜ ዝግጁ መሆን አለብን። «የተባረከውን ተስፋ» (ቲቶ 2: 13) መዘንጋት የጀመረ አማኝ ቀስ በቀስ ግዴላሽነት፣ ዓለማዊ አመለካከትና ያልታመነ ሕይወት ይኖረዋል (ሉቃስ 12: 35-48)። እርሱም እስካልተጠነቀቀ ድረስ እንደ ዘባኞቹ ሁሉ፣ በክርስቶስ መምጣት ተስፋ ቃል ሊቀልድ ይችላል።

ይህ የመጠበቅ ሁኔታ በግል ሕይወታችን ወይም ጠባያችን ላይ ለውጥ ማምጣት አለበት (2ኛ ጴጥሮስ 3: 11)። ጠባይ የሚለው ቃል ቀጥታ ትርጉሙ «እንግዳ ነገር፣ ከዚህ ዓለም ያልሆነ፣ ያልተለመደ» እንደማለት ነው። «በዓለም ካለው ጥፋት ስላመለጥን» (1: 4)፣ በዓለም ካለው ሕዝብ በተለየ ሁኔታ መኖር አለብን። ለእነርሱ «ከሌላ ዓለም እንደመጣ ሰው» መሆን አለብን። ለምን? ምክንያቱም ይህ ዓለም ቤታችን ስላልሆነ ነው! የእግዚአብሔር ዘላለማዊ ከተማ ወደሆነው የተሻለ ዓለም የምናመራ «እንግዶችና መጻተኞች» ነን (1 ጴጥ. 2: 11)። ክርስቲያኖች፣ በባዕድ ጠባያቸው ሳይሆን በመልካም ኑሯቸው የተለዩ መሆን አለባቸው። ልዩ ስትሆኑ ሰዎችን ትስባላችሁ፤ ባዕዳን ስትሆኑ ግን ታርቁዋቸዋላችሁ።

ጠባያችን በቅድስናና እግዚአብሔርን በመምሰል ከሌሎች መለየት አለበት። «ዳሩ ግን፡- እኔ ቅዱስ ነኝና ቅዱሳን ሁኑ ተብሎ ስለተጻፈ የጠራችሁ ቅዱስ እንደሆነ እናንተ ደግሞ በኑሮአችሁ ሁሉ ቅዱሳን ሁኑ»

(1ኛ ጴጥሮስ 1:15-16)። ቅዱስ የሚለው ቃል «መለየት፥ መገለል» ማለት ነው። እስራኤል «ቅዱስ ሕዝብ» ነበረ፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር ከአሕዛብ መካከል አይሁድን ለይቶ አስቀምጧቸው ስለነበረ ነው። ክርስቲያኖች በዙሪያቸው ካለው እግዚአብሔርን ከማያውቅ ዓለም ተለይተው የተጠሩና ለእግዚአብሔር ብቻ ተገልለው የተቀመጡ ናቸው።

እግዚአብሔርን መምሰል የሚለው ቃል «ሃይማኖተኛ» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። በ2ኛ ጴጥሮስ 1:6-7 ውስጥ የምናገኘው «መንፈሳዊነት» የሚለው ቃል ከዚህ ቃል ጋር አንድ ዓይነት ነው፤ የዚህ ዓይነት ሰው እግዚአብሔርን ለማስደሰት የተሰጠ ሰው ሕይወት ማለት ነው። ምናልባትም ከኃጢአት በአጋጣሚ ምክንያት ለመለየት ይቻል ይሆናል። ይሁን እንጂ ይህን ማለት ደግሞ መንፈሳዊ ሕይወት መምራት ማለት አይደለም። በግሪኩ ዓለም እግዚአብሔርን መምሰል ማለት «ዓለምን ፈጥረዋል የሚባሉትን ጣዖታትና ፍጥረታቸውንም በፍርሃት ዓይን ማየትና ማክበር» ማለት ነው። መጥምቁ ዮሐንስ ስለ ኢየሱስ «እርሱ ሊልቅ እኔ ግን ላንስ ያስፈልጋል» (ዮሐ. 3:30) ሲል ከገለጠው ዓይነት አክብሮት ጋር ተመሳሳይነት ያለው ነበር።

ለጌታ ዳግም መመለስ የሚኖረን ናፍቆት ግን፥ በቅድስና ሕይወት እንድንኖር ሊያነሣን እንደሚገባ ሌሎችም የአዲስ ኪዳን ጸሐፊዎች ጭምር ያስተምሩናል (ሮሜ 13:11-14፤ 2ኛ ቆሮ. 5:1-11፤ ፊልጵ. 3:17-21፤ 1ኛ ተሰ. 5:1-11፤ ቲቶ 2:11-15፤ 1ኛ ዮሐንስ 2:28-3:3 ተመልከት)። ሆኖም ሕይወትን የሚያነሣው ትምህርቱን በአእምሮ ማወቅ ብቻ አይደለም፤ በልብ ውስጥ መያዝና መገለጡን መውደድ ነው እንጂ (2ኛ ጢሞ. 4:8)።

ይህ የመጠበቅ ሁኔታ ለውጥ ማምጣት ያለበት በጠባያችን ብቻ ሳይሆን በምስክርነታችንም ጭምር መሆን አለበት። «እየጠበቃችሁና እያስቸኮላችሁ» የሚለው ሐረግ «የእግዚአብሔርን ቀን መጠበቅና እንዲመጣ ማስቸኮል» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ጴጥሮስ የኢየሱስ ክርስቶስን መመለስ ማስቸኮል እንደምንችል ያረጋግጣል።

ማስቸኮል ተብሎ የተተረጎመው ቃል በአዲስ ኪዳን ውስጥ በሌሎች አምስት ቦታዎች እንደተጠቀሰው «ማፋጠን» ማለት ነው። እረኞቹ

«ፈጥነው መጡ» (ሉቃስ 2: 16)፤ ኢየሱስ ለዘኪያስ «ፈጥነህ ውረድ» አለው «ፈጥኖም ወረደ» (ሉቃስ 19: 5-6)፤ ጳውሎስ «በኢየሩሳሌም ይውል ዘንድ ይቸኩል ነበረ» (ዮሐዋ. 20: 16)፤ ጌታም ለጳውሎስ «ፍጠን ከኢየሩሳሌምም ቶሎ ውጣ» አለው (ዮሐዋ. 22: 18)። ይህንን ቃል «በናፍቆት መጠበቅ» ከሚለው ጋር ተመሳሳይ ማድረግ ማለት ጴጥሮስ ቀደም ሲል የተናገረውን አሁንም በ2ኛ ጴጥሮስ 3: 12 ላይ ደግሞታል እንደማለት ነው።

በአገልግሎታችን ውስጥ ማስወገድ ያለብን ሁለት የተሳሳቱና ተቃራኒ የሆኑ አቋሞች አሉ። አንደኛው፡ የእግዚአብሔርን ሉዓላዊ ዕቅድ ብቻ አስበን እኛ የምናደርገው ማናቸውም ነገር ምንም ለውጥ አያመጣም የሚለው ሲሆን፡ ሌላኛው አቋም ደግሞ እኛ ካላደረግነው በስተቀር እግዚአብሔር ምንም ነገር ሊያደርግ እንደማይችል ማለብ ነው! የእግዚአብሔር ሉዓላዊ ውሳኔዎች ለስንፍና ምክንያት መሆን ፈጽሞ እንደሌለባቸው ሁሉ፡ በሌላም በኩል የእኛ ዕቅዶችና ድርጊቶች የእርሱን ቦታ መውሰድ የለባቸውም።

ምናልባት ከብሉይ ኪዳን ታሪክ ሁለት ምሳሌዎችን ብንጠቅስ በእግዚአብሔር ዕቅዶችና በሰው አገልግሎት መካከል ስላለው ግንኙነት በበለጠ እንድንረዳ ሊረዱን ይችላሉ። እግዚአብሔር እስራኤልን ከግብፅ አውጥቶ ርስታቸው በሆነው የከነዓን ምድር ሊያስቀምጣቸው እንደፈለገ ለሕዝቡ ነገራቸው፤ ነገር ግን ቃዴስ በርኔ ሲደርሱ ከመሴ፡ ከኢያሱና ከካሌብ በስተቀር ሁሉም በእግዚአብሔር ላይ በማመፅ ወደ ምድሪቱ ለመግባት አልፈለጉም (ዘኁ. 13-14)፤ ግን በዚያን ጊዜ እግዚአብሔር እንዲገቡ አስገድዷቸው ነበር? አላስገደዳቸውም። በዚያ ፈንታ ያ ዓመፀኛ ትውልድ ሞቶ እስኪያልቅ ድረስ ለሚቀጥሉት አርባ ዓመታት በምድረበዳ እንዲቅበዘበዙ አደረጋቸው። ዕቅዱን ከእነርሱ ምላሽ ጋር አስተካከለ።

ዮናስ ለነነዌ ሕዝቦች ሲሰብክ መልእክቱ ግልጽ ነበረ፡- «በአርባ ቀን ውስጥ ነነዌ ትደመሰሳለች» አለ (ዮናስ 3: 4)። ዓመፀኛይቱን ከተማ ለማጥፋት የእግዚአብሔር ዕቅድ ነበረ፤ ነገር ግን ከንጉሡ ጀምሮ እስከ ተራው ሰው ድረስ ሕዝቡ ንስሐ ሲገባ እግዚአብሔር ዕቅዱን አስተካክለና ከተማይቱን ሳያጠፋት ቀረ። እግዚአብሔርም ሆነ መሠረታዊ መመሪያዎቹ አልተለወጡም፤ እነዚያን መመሪያዎች ተግባራዊ የማድረጉ ሁኔታ ግን

ተለውጧል። ሰዎች ንስሐ ሲገቡ እግዚአብሔር ለዚያ የሚገባውን ምላሽ ይሰጣል።

ታዲያ እኛ እንደ ክርስቲያንነታችን የጌታን ቀን መምጣት ማፋጠን የምንችለው እንዴት ነው? ለዚህ የምንሰጠው አንዱ መልስ ኢየሱስ እንዳስተማረን «መንግሥትህ ትምጣ» ብለን በመጸለይ ነው የሚለው ይሆናል (ማቴ. 6: 10)። ከራእይ 5: 8 እና 8: 3-4 የእግዚአብሔር ሕዝብ ጸሎት በሕዝቦች ላይ ከሚፈሰው የእግዚአብሔር ቁጣ ጋር በሆነ መንገድ የተያያዘ ይመስላል።

የዛሬው ዘመን የእግዚአብሔር ሥራ ለስሙ የሚሆንን ሕዝብ መጥራት እስከሆነ (የሐዋ. 15: 14)፥ የቤተ ክርስቲያን በቶሎ መጠናቀቅ የጌታን መመለስ ያጣድፈዋል ማለት ነው። የዚህ እውነት ይህን የሚያመለክት ጥቅስ በሐዋ. 3: 19-21 ላይ አለ። እንደዚሁም ምንም እንኳን ማቴዎስ 24: 14 በመጀመሪያ ደረጃ የሚነግረን ስለ ዘመነ ፍዳ ቢሆንም መንፈሱ ግን አንድ ነው፡- ቃል የተገቡ ትንቢቶች እንዲፈጸሙ የሰው አገልግሎት ከእግዚአብሔር ዕቅድ ጋር መተባበር አለበት።

እዚህ ላይ አእምሯችን ሙሉ በሙሉ ሊረዳቸው ወይም ሊገልጻቸው የማይችሉ ምሥጢሮች አሉ፤ መሠረታዊው ትምህርት ግን ግልጽ ነው። መጨረሻውን ያዘጋጀው ያው አንዱ እግዚአብሔር ወደ መጨረሻ የሚያደርሰውንም መፍትሔ ያዘጋጃል፤ እኛ ደግሞ የዚያ መፍትሔ አንድ ክፍል ነን። የኛ ተግባር በሰው ሠራሽ መላ-ምት መወናበድ ሳይሆን ማገልገል ነው።

በመጨረሻም ይህ የመጠባበቅ ሁኔታ ኢየሱስ ክርስቶስን ስንገናኘው ለውጥ ያመጣል (2ኛ ጴጥሮስ 3: 14)። ይኸውም «በሰላም» ስለሚቀበለን «በመምጣቱ በእርሱ ፊት እንዳናፍር» በእኛ ላይ ምንም ክስ አይመሠርትብንም (1ኛ ዮሐ. 2: 28)። የክርስቶስ የፍርድ ወንበር መዘርጋቱ የሚያሳስብ ነውና (2ኛ ቆሮ. 5: 8-11) በዚያን ዕለት ስለ ሥራችን ለእርሱ መልስ እንሰጣለን (ሮሜ 14: 10-13)። በቃሉ ከሚዋጋን ይልቅ «በሰላም» ብንገናኘው ይሻላል (ራእይ 2: 16)።

መመለሱን ለመጠባበቅና ቅዱስና እግዚአብሔርን የሚመስል ሕይወት ለመኖር ትጉ ከሆንን አንፈራም ወይም አናፍርም። ያለ «እድፍና ነውር»

እንገናኘዋለን። ኢየሱስ ክርስቶስ «ነውርና እድፍ እንደሌለው በግ» ነው (1ኛ ጴጥ. 1: 19)፤ እኛም በጥንቃቄ ምሳሌውን መከተል ይኖርብናል። ጴጥሮስ መናፍቃን ስለሚያመጡት ርኩሰት አንባቢዎቹን አስጠንቅቋል። «ርኩሳንና ነውረኞች ሆነው» (2ኛ ጴጥሮስ 2: 13) በማለት ገልጦአቸዋል። የተለየው ክርስቲያን በሐሰተኛ አስተማሪዎች አንደበት «እንዲነወርና እንዲነቀፍ» አይፈቅድላቸውም! ጌታውን መገናኘት የሚፈልገው ንጹሕ ልብስ ለብሶ ነው።

ይህንን ወደ ቅድስና ሕይወት የሚመራውን የጉጉት መጠባበቅ እንዴት ነው የምንኖረው? «የተስፋ ቃሉን» በልባችን በመጠበቅ ነው (3: 13)። የመምጣቱ ተስፋ በዚህ በጨለማ ዓለም የሚያበራ መብራት ነው (1: 19)፤ መገለጡንም ስለምንወድ «የንጋቱ ኮከብ» በልባችን ውስጥ እንደሚያበራ እርግጠኞች መሆን አለብን።

የጠፉትን ወደ ጌታ ለማምጣት ትጉ
(2ኛ ጴጥሮስ 3: 15-16)

ቁጥር 15 እና ጌታ የተስፋ ቃሉን ለመፈጸም ለምን እንደዘገየ ያብራራበት ቁጥር 9 የተያያዙ ናቸው። እግዚአብሔር ከረጅም ጊዜ በፊት እንኳ ዓለምን ለመፍረድና ስፍራውንም ለማቃጠል የሚያስችሉት ብዙና በቂ ምክንያቶች ነበሩት፤ ዳሩ ግን በምሕረቱ «ሁሉ ወደ ንስሐ እንዲደርሱ እንጂ ማንም እንዳይጠፋ» ስለሚወድድ እየታገሠን ነው። አሁንም ያለንበት የመዳን ቀን ነው እንጂ የፍርድ ቀን አይደለም።

ጴጥሮስ ከጳውሎስ ጽሑፎች ጠቅሷል፤ ምክንያቱም ከሌላ ከማንኛውም የአዲስ ኪዳን ጸሐፊ ይልቅ በዚህ ባለንበት ዘመን እግዚአብሔር ለሰው ልጆች ያለውን ዕቅድ በበለጠ ያብራራው ጳውሎስ በመሆኑ ነው። በተለይም በሮሜና በኤፌሶን መልእክቶቹ ጳውሎስ በእስራኤልና በቤተ ክርስቲያን መካከል ስላለው ግንኙነት አብራርቷል። እግዚአብሔር የእስራኤልን ሕዝብ ለአዳኙ መምጣት መንገድ ጠራጊ በማድረግ እንደተጠቀመበት ጠቁሟል። እስራኤል ግን የራሱን ንጉሥ አልተቀበለም፤ እንዲያውም እንዲሰቀል አደረገ። ታዲያ ይህ የእግዚአብሔርን ዕቅድ ማሰናከል ችሎ ነበርን? በፍጹም! ዛሬ፣ እስራኤል ብሔራዊ ሕልውና አግኝታለች። ሆኖም እግዚአብሔር ግሩም የሆነ አዲስ ነገር እያደረገ ነው፡- አይሁድንና አሕዛብን እያዳነና በክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን አማካይነት አንድ እያደረጋቸው ነው!

በቀደሙት ዘመናት አንድ አሕዛብ መዳን ከፈለገ እግዚአብሔርን በእስራኤል በኩል መቅረብ ነበረበት። ይህም አመለካከት በቀድሞዋ ቤተ ክርስቲያን ዘንድ እንኳ የጻና ነበረ (የሐዋ. 15)። ጳውሎስ ግን አይሁድም አሕዛብም በእግዚአብሔር ፊት የተኮነኑ ሆነው እንደሚቆሙና ሁለቱም በኢየሱስ ክርስቶስ በማመናቸው ብቻ መዳን እንዳለባቸው ግልጥ አድርጎታል። በኢየሱስ ክርስቶስ የዳኑ አይሁድና አሕዛብ የአንድ አካል ማለትም የቤተ ክርስቲያን አባላት ናቸው። ቤተ ክርስቲያን በእግዚአብሔር ዘንድ ተደብቃ የነበረችና በኋላም በአዲስ ኪዳን ነቢያትና ሐዋርያት የተገለጠች «ምሥጢር» ናት (ኤፌሶን 3 ን ተመልከት)።

የአይሁድ ሕዝብ ለሕገ እግዚአብሔር ታላቅ ምስክር ቢሆንም፤ ቤተ ክርስቲያን ደግሞ ለጸጋው ምስክር ናት (ኤፌ. 1-2 ን ተመልከት)። ሕግ ለጸጋ መንገድን አዘጋጅቷል፤ ጸጋ ደግሞ የሕግን ጽድቅ እንድንፈጽም ያስችለናል (ሮሜ 8፡1-5)። ይህን ማለት ደግሞ በአሮጌው ኪዳን ሥር ጸጋ አልነበረም ወይም የአዲስ ኪዳን አማኞች ሕግ አልባ ናቸው ማለት አይደለም! ሮሜ 4 እና ዕብራውያን 11 ግልጥ እንደሚያደርጉልን በሕግ አስተዳደር ሥር የዳነ ማንም ሰው በእምነት በኩል በጸጋ የዳነ ነበረ።

ይሁን እንጂ ላልተማሩና የመንፈስ ጥንካሬ ላልነበራቸው ሰዎች የጳውሎስን ትምህርቶች ለመረዳት ይከብዳቸው ነበር። ሌላው ቀርቶ የተማሩና በእምነታቸው የዳኑ እንዲሁም መንፈሳዊ መለየት ያላቸው ሰዎች እንኳ እንደ ሮሜ 9-11 ያሉትን ታላላቅ ምንባቦች ለመረዳት ያስቸግራቸው ነበር። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች የሚቃረኑ የሚመስሉ አሳቦችን ለምሳሌ (ሕግና ጸጋ፤ እስራኤልና ቤተ ክርስቲያን፤ እምነትና ሥራ) «ለማስማማት» መጻሕፍትን ያጣምሙና ያልተባለውን ነገር ለመፍጠርና ለማስተማር ይፍጨረጨራሉ፤ ይታገላሉም። «መታገል» የሚለው የግሪክ ቃል ሲተረጎም «ማሠቃየት፤ ማበላሸትና ማጣመም» መሆኑንም ይዘነጋሉ።

በጳውሎስ ጊዜ እንኳ ቃሎቹን የሚያጣምሙና አለማስተዋላቸውን ለመሸፋፈን የሚሞክሩ ነበሩ። በጸጋ እስከ ዳንን ድረስ እንደ ፈለግነው ብንኖር ለውጥ አያመጣም ብሎ ጳውሎስ እንዳስተማረ አድርገው ይከሱት ነበር። ጳውሎስ «መልካም እንዲመጣ ክፉ እናድርግ» (ሮሜ 3፡8ን ከሮሜ 6፡1 ጀምሮ ያለውን አነጻጽር) ብሎ እንዳስተማረ በማስመሰል ሐሜት ያናፍሱ

ነበር። ሌሎች ደግሞ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የአይሁድንና የአሕዛብን እኩልነትና (ገላ. 3:28) በክርስቶስ ስላላቸው አርነት ስላስተማረ ጳውሎስ ሕግን እንደተቃወመ አድርገው ከሰሰውታል።

ለብዙ የመናፍቃን ቡድኖች ማቆጣጠር ዋናው ምክንያት ተጣምመው የቀረቡ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ትምህርቶች ናቸው። የሐሰት አስተማሪዎች ጥቅሶችን ከዐውደ ምንባባቸው አውጥተው፤ መጻሕፍትን አጣምመው ከእግዚአብሔር ቃል ጋር የሚቃረኑ ትምህርቶችን ይፈጥራሉ። ጴጥሮስ ይህን ሲጽፍ በተለይ ለሐሰተኛ አስተማሪዎች በማለም ነው ብንልም፤ ማስጠንቀቂያው ግን ለሁላችንም ይጠቅማል፤ ስለዚህ የመጻሕፍትን ትምህርት መቀበል እንጂ በየግላችን እንዲሉ የምንፈልገውን እንዲሉ ለማድረግ መሞከር የለብንም።

እዚህ ላይ ጴጥሮስ የጳውሎስን ደብዳቤዎች እንደ ቅዱሳት መጻሕፍት ማለትም በመንፈስ ተመርቶ እንደተጻፈው የእግዚአብሔር ቃል እንደመደበው ልናስታውስ ይገባል። የሐዋርያት ትምህርት የተስማማው ከነቢያትና ከጌታችን ትምህርት ጋር ብቻ ሳይሆን (2ኛ ጴጥሮስ 3:2) ሐዋርያትም እርስ በርሳቸው ስምምነት ነበራቸው። አንዳንድ ዘመናዊ ምሁራን የሐዋርያት ትምህርት ከኢየሱስ ክርስቶስ ትምህርት የተለየ እንደነበረ ወይም ጴጥሮስና ጳውሎስ እርስ በርሳቸው ልዩነት እንደነበራቸው ለማሳየት ይሞክራሉ። የጴጥሮስን ሁለተኛ ደብዳቤ የተቀበሉ ሰዎች ከጳውሎስ መልእክቶችም አንዳንዶቹን አንብበው ነበር፤ ጴጥሮስ ደግሞ በሁሉቱ መካከል ስምምነት እንዳለ አረጋግጦላቸዋል።

መጻሕፍትን በጭፍን የሚያጣምሙ ሰዎች ምን ይሆናሉ? «ለራሳቸው መጥፊያ ያደርጉታል።» ጴጥሮስ የጻፈው የእግዚአብሔርን ቃል ለመተርጎም ችግር ስላለባቸው ክርስቲያኖች አልነበረም፤ ምክንያቱም ለማንም ሰው መጽሐፍ ቅዱስን ሙሉ በሙሉና በፍጹምነት መረዳት ስለሚያዳግት ነው። የጴጥሮስ ዓላማ የሐሰት ትምህርታቸውን ለማስረዳት የእግዚአብሔርን ቃል «የሚያሠቃዩትን» አወናባጅ አስተማሪዎችን ለማጋለጥ ነበር። አንድ ጊዜ አንድ ለየት ያለ «የመናፍቃን ቡድን» አባል የሆነ ሰው በዳንኤል 9:23-27 ላይ የሚገኘውን «ሱባዔ» የሚለውን ቃል እንደፈለገ በመተርጎም የቡድኑን መሪ «አዲሱ መሢሕ» ነው በማለት «ሊያሳምን» ሲሞክር ሰማሁ። ትንቢቱን ያለምሕረት ነበር የሚያጣምመው!

ጥፋት የሚለው ቃል በዚህ ደብዳቤ ውስጥ ብዙ ጊዜ ተደጋግሟል (2ኛ ጴጥሮስ 2: 1-3፤ 3: 7፤ 16)። የዚህ ውጤት የዘላለም ሞት ነውና፤ ይህን ማድረግ የዘላለምን ሕይወት አለመፈለግ ማለት ነው።

ዳሩ ግን ይህ የእኛ ዘመን የመዳን ቀን ነውና የጠፉትን ወደ ጌታ ለመመለስ የተቻለንን ለማድረግ መትጋት አለብን። ጌታ ለዚህ ክፉ ዓለም ለምን ያህል ጊዜ «እንደሚታገሥ» አናውቅም። ጸጋውን በቸልታ መመልከት የለብንም። ለዚህ ላለንበት ዘመን እግዚአብሔር ስላለው ዕቅድ መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምረን መረዳት አለብን፤ እንዲሁም ለጠፉት ያለንን ፍቅር በማሳየት ጌታን በሚመለስበት ጊዜ ደስ የምናሰኘው ለመሆን ቆርጠን መነሣት አለብን (2ኛ ቆሮ. 5: 14)።

የሐሰት አስተማሪዎች እየበዙና ቤተ ክርስቲያንን በኑፋቄ ትምህርቶቻቸው እየበከሉ ናቸው። እግዚአብሔር እነዚህን የሚቃወሙ፤ እግዚአብሔርን የመምሰል ሕይወት የሚኖሩና ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ የማዳን ጸጋ ምስክሮች የሚሆኑ የተለዩ ወንዶችና ሴቶችን ይፈልጋል። ይህን ለማሟላት ያለን ጊዜ አጭር መሆኑን አንርሳ!

በመንፈሳዊነት ለማደግ ትጉ (2ኛ ጴጥሮስ 3: 17-18)

ጴጥሮስ የሁለተኛው ደብዳቤው መደምደሚያ ወደሆነው ምዕራፍ 3 ማብቂያ ላይ ለማስረዳት የፈለገውን አሳብ ለማጠቃለል አራት ጊዜ «ወዳጆች ሆይ» በሚለው ገለጻ ተጠቅሟል።

«ወዳጆች ሆይ ... አስቡ» (3: 1-2)።

«ወዳጆች ሆይ ... አትርሱ» (3: 8)።

«ወዳጆች ሆይ ... ትጉ» (3: 14)።

«ወዳጆች ሆይ ... ተጠንቀቁ» (3: 17)።

«ተጠንቀቁ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ሁልጊዜ ራሳችሁን ነቅታችሁ ጠብቁ» ማለት ነው። የጴጥሮስ አንባቢዎች እውነትን ያውቁ ነበር፤ ነገር ግን እውቀት ብቻውን ራስን ለመጠበቅ በቂ እንዳልሆነ አስጠንቅቋቸዋል። ራሳቸውን መጠበቅ ነበረባቸው። ንቁ መሆን ነበረባቸው። የመጽሐፍ ቅዱስ እውቀት ያላቸው አንዳንድ ሰዎች ከሚገባው በላይ በራሳቸው ወደ

መተማመኑ ደረጃ ስለሚደርሱ፡ «ስለዚህ እንደቆመ የሚመስለው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ» (1ኛ ቆሮ. 10: 12) የሚለውን ማስጠንቀቂያ በቀላሉ ሲዘነጉት ይታያሉ።

ጴጥሮስ ይህን ማስጠንቀቂያ መስጠቱ ምን የተለየ አደጋ ታይቶት ይሆን? በግልጽ ታይቶት የነበረው የእውነተኛዎቹ አማኞች «በረከሱ ሰዎች ስሕተት መጠመዳቸው ነው» (ቀጥታ ትርጉሙ)። ስለዚህ በእውነተኛ አማኞችና በሐሰት አስተማሪዎች መካከል ሊኖሩ የሚገባቸውን ገደቦች እንዳናፈርስ እያስጠነቀቀን ነው። በእውነትና በስሕተት መካከል ምንም ዓይነት ግንኙነት ሊኖር አይችልም። እውነተኛ አማኞች በእውነት ክልል ውስጥ ሊኖሩ (2ኛ ዮሐ. 1-2) መናፍቃን ግን «በስሕተት ይኖራሉ» (2ኛ ጴጥሮስ 2: 18)።

ክፉ የሚለው ቃል (2ኛ ጴጥሮስ 3: 17) «ዓመፀኛ» ማለት ነው። በ2ኛ ጴጥሮስ 2 ላይ ስለ መናፍቃን የቀረበው የጴጥሮስ ገለጣ ክፉዎች ምን ያህል ሕግ አልባ እንደሆኑ ያሳያል። የእግዚአብሔርን ሕግ በዚህ ዓለም ላይ ለማስፈን ስለሚጥሩት ባለሥልጣናት እንኳ ክፉ ይናገራሉ! (2: 10-11)። ለተከታዮቻቸው የእርነትን ተስፋ ይሰጧቸዋል (2: 19)፤ ያ አርነት ግን ወደ ሕገ አልባነት የሚመራ ይሆናል።

እውነተኛ ክርስቲያኖች ከደገንነት ወድቀው ሊጠፉ አይችሉም፤ ነገር ግን ራሳቸውን ለመቆጣጠር ከነበራቸው «ጽናት» ሊዘናጉ ይችላሉ። ይህ «ጽናት» ምንድን ነው? «በእርሱ ዘንድ ባለ እውነት መጽናት» ነው (1: 12)። የክርስቲያን ጽናት የሚመጣው በእግዚአብሔር ቃል ላይ ካለው እምነት፣ ስለዚያ ቃል ካለው እውቀትና እንዲሁም በተግባራዊ የሕይወት (የኑሮ) ውሳኔዎች ላይ ያንን ቃል ለመጠቀም ካለው ብቃት ነው።

ወንጌልን በማስፋፋት ረገድ ከሚታዩ ታላላቅ ድክመቶች አንዱ «መንፈሳዊ ሕፃናት»ን ካገኙ (ከወለዱ) በኋላ እነርሱን መመገብና ማሳደግ፣ በእንክብካቤም ለመያዝ አለመቻል ነው። መናፍቃን ደግሞ እነኝህን ከስሕተት መንገዶች «በቅርቡ ያመለጡትን» ለጋ አማኞች አሳድደው የራሳቸው ያደርጓቸዋል (2: 18)። አዳዲስ አማኞች (መንፈሳዊ ሕፃናት) የእግዚአብሔርን ቃል መሠረታዊ ትምህርቶች መማር ያስፈልጋቸዋል፤ ካለበለዚያ «ዓመፀኞች በሆኑት ሰዎች ስሕተት አብረው ወደ መነዳት» አደጋ ውስጥ ይወድቃሉ።

እንደ አማኞች ጽናታችንን ለመጠበቅና በቀላሉ መንገዳቸውን ከሚሰጡት፤ እንደ «ያልጹ ነፍሳት» እንዳንሆን እንዴት መከላከል እንችላለን? በመንፈስ በማደግ ነው! «ባለማቋረጥ በማደግ ነው» ማለት ዕድገታችን የሚያቆምና የሚቀጥል ሳይሆን ማደግ ያለብን በማያቋርጥ ሂደት መሆን አለበት ማለት ነው።

«በጸጋ» ማደግ አለብን። ይህ ከክርስትና ባሕርይ ጋር የተያያዘ ነው። እነዚህም ጴጥሮስ በምዕራፍ 1:5-7 እና ጳውሎስ በገላትያ 5:22-23 የጻፋቸው ባሕርያት ናቸው። በጸጋ ድነናል (ኤፌ. 2:8-9)፤ ጸጋ ግን እዚህ ላይ አያቆምም! በጸጋ መበርታትም አለብን (2ኛ ጢሞ. 2:1-4)። የእግዚአብሔር ጸጋ መከራን እንድንታገሥ ያስችለናል (2ኛ ቆሮ. 12:7-10)። መስጠት አስቸጋሪ በሚሆንበት ጊዜ እንድንሰጥ (2ኛ ቆሮ. 8:1)፤ እንዲሁም መዘመር አስቸጋሪ በሆነበት ጊዜ እንድንዘምር (ቆላ. 3:16) የእርሱ ጸጋ ይረዳናል።

አምላካችን «ለትሑታን ጸጋን የሚሰጥ» (ያዕ. 4:6) «የጸጋ ሁሉ አምላክ» (1ኛ ጴጥ. 5:10) ነው። ቃሎቹን ስናጠና እንደ እግዚአብሔር ልጆች ለእኛ ስለ ጸጋ የተሰጡትን የተለያዩ ገለፃዎችን እንማራለን። እኛ «የእግዚአብሔር ጸጋ ደጋግ መጋቢዎች ነን» (1ኛ ጴጥሮስ 4:10)። ለእያንዳንዱ የሕይወት ገጽታ የሚሰማማና ለሚገጥመን ችግር መፍትሔ የሚያስገኝ ጸጋ አለ። «ነገር ግን እኔ አሁን የሆንሁትን የሆንሁት፤ በእግዚአብሔር ጸጋ ነው» ብሎ ጳውሎስ እንደጻፈው (1ኛ ቆሮ. 15:10 አዲስ ትርጉም)፤ የእኛም ምስክርነት እንደዚህ መሆን አለበት።

ብዙውን ጊዜ በጸጋ ማደግ ማለት በፈተናና በመከራ ውስጥ ማለፍ ማለት ነው። እኛም አለን የምንለው ጋይል አስካልተሟጠጠ ድረስ የእግዚአብሔር ጸጋ አስፈላጊነት አይታየንም። ምንም እንኳን በ«ጸጋ ትምህርት ቤት» የምንማራቸው ትምህርቶች ሁልጊዜ ውድ ቢሆኑም፤ ውድ መሆን ደግሞ ይገባቸዋል። በጸጋ ማደግ ማለት የበለጠ እንደ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ መሆን ማለት ነው፤ የሚያስፈልገንን ጸጋ ሁሉ የምንቀበለው ደግሞ ከእርሱ ነው (ዮሐ. 1:16)።

በእውቀትም ማደግ አለብን። በእውቀት አድጎ በጸጋ ግን አለማደግ እንዴት ቀላል ነው! ሁላችንም ብንሆን እንደሚገባ በሕይወታችን ውስጥ

ባይንጸባረቅም ስለ መጽሐፍ ቅዱስ ብዙ እናውቃለን። እውቀት ያለ ጸጋ አደገኛ መሣሪያ ነው፤ እንደዚሁም ጸጋ ያለእውቀት ጥልቀትና ውጤት የሌለው ሊሆን ይችላል። ጸጋንና እውቀትን አንድ ላይ ስናደርግ ግን የራሳችንን ሕይወት ለማንጽና ቤተ ክርስቲያንን ለመገንባት ግሩም መሣሪያ ይኖረናል።

በዚህም ይሁን በዚያ ማደግ እንደሚፈለግብን ማስተዋል አለብን፤ ማደግ ስንል ደግሞ መጽሐፍ ቅዱስን በማወቅ ብቻ አይደለም (እጅግ አስፈላጊነቱ ባይካድም)። ከዚሁ ጋር «በጌታችንና በመድኃኒታችን በኢየሱስ ክርስቶስ እውቀት ማደግ አለብን። «መጽሐፍ ቅዱስን ማወቅ» አንድ ነገር ነው፤ የመጽሐፍ ቅዱስ ማዕከላዊ አሳብ የሆነውን የእግዚአብሔርን ልጅ ማወቅ ደግሞ ሌላ ነገር ነው። በቃሉ በኩል ክርስቶስን በተሻለ ሁኔታ ስናውቀው፣ የበለጠ በጸጋ እናድጋለን፤ የበለጠ በጸጋ ስናድግ ደግሞ የእግዚአብሔርን ቃል በተሻለ ሁኔታ እንረዳለን።

ስለዚህ ከዓለም የተለየው ክርስቲያን ሁልጊዜ ራሱን ነቅቶ መጠበቅ አለበት፤ አለበለዚያ ወደ ስሕተት ውስጥ ያመራል። እንደዚሁም በጸጋና በእውቀት ሁልጊዜ ማደግ አለበት። ይህ ደግሞ ትጋትን ይጠይቃል! በሥነ-ሥርዓት የታነጸ ሕይወትና ለዚሁ ጉዳይ ቅድሚያ መስጠትን ይጠይቃል። ማንም ሰው በቅጽበት መንፈሳዊ ዕድገትና ጽናትን አያገኝም፤ ራሱን ለዚሁ ጉዳይ በሰጠበት መጠን ነው የሚያድገው። «ስለዚህ ከሰማነው ነገር ምናልባት እንዳንወሰድ፣ በይበልጥ ልንጠነቀቅ ያስፈልገናል» (ዕብ. 2: 1)። ጀልባ መልሕቅ እንደሚያስፈልገው ሁሉ ክርስቲያንም የእግዚአብሔር ቃል ያስፈልገዋል።

የሰውነት ዕድገትና መንፈሳዊ ዕድገት በጣም ብዙ ተመሳሳይነት አላቸው። በመጀመሪያ ማደግ የምንጀምረው ከውስጥ ወደ ውጪ ነው። ጴጥሮስ ይህንን ሲገልጠው «አሁን እንደተወለዱ ሕፃናት» ብሎታል (1ኛ ጴጥሮስ 2: 2)። ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ለዕድገትና ለአገልግሎት ከሚያስፈልገው ነገር ሁሉ ጋር ነው የተወለደው (2ኛ ጴጥሮስ 1: 3)። የሚያስፈልገውም ለማደግ የሚረዳው መንፈሳዊ ምግብና እንቅስቃሴ ብቻ ነው። ንጽሕናውንም መጠበቅ አለበት። የምናድገው በመመገብ እንጂ፣ ከምግብ በመወገድ አይደለም።

ፍቅር ባለው ቤተሰብ ውስጥ በተሻለ ሁኔታ እናድጋለን፤ የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አስፈላጊነትም እዚህ ላይ ነው። አንድ ሕፃን ለጥበቃ፣ ለሚያስፈልገው ነገርና፣ ለፍቅር ቤተሰብ ያስፈልገዋል። የአሳዳጊ ልዩ ፍቅር ሳይለገሣቸው ብቻቸውን ያደጉ ሕፃናት፣ ከሌሎቹ ቀደም ብለው አካላዊና ስሜታዊ ችግሮችን የማሳየት አዝማሚያ እንደሚኖራቸው በጥናት ተረጋግጧል። ቤተ ክርስቲያን ክርስቲያኖች እንክብካቤን የሚያገኙባትና መንፈሳዊ ምግብን የሚያገኙባት የእግዚአብሔር «ማሳደጊያ ቦታ» ናት፤ ለዕድገት የምታበረታታ በእግዚአብሔር የተመረጠች ስፍራ ናት።

ሚዛናዊ በሆነ መንገድ ማደጋችን አስፈላጊ ነው። ብዙ የተለያዩ የአካል ክፍሎች ተባብረው በመሥራታቸው ነው ሰውነታችን ሚዛኑን ጠብቆ የሚያድገው። «መንፈሳዊው ሰው» ሚዛናዊ በሆነ መንገድ ማደግ አለበት። ለምሳሌ፡ በጸጋም በእውቀትም ማደግ አለብን (3:18)። በአምልኮና በአገልግሎት፣ በእምነትና በሥራ መካከል ሚዛን መጠበቅ አለብን። የእግዚአብሔር ቃል የተመጣጠነ ምግብ ነውና ሚዛናዊ ሕይወትን እንድንመራ ይረዳናል።

ነገሮችን በሚዛናዊነት እንድንጠብቅ ኃይልን የሚሰጠንና የሚያስችለን የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ነው። ጴጥሮስ በመንፈስ ከመሞላቱ በፊት በተደጋጋሚ ወዲያና ወዲህ የመዋለል አዝማሚያ ነበረው። አንድ ጊዜ ስለ ክርስቶስ ሲመሰክር እናየዋለን፤ በሚቀጥለው ጊዜ ደግሞ ከጌታ ጋር ለመከራከር ሲሞክር እናየዋለን! (ማቴ. 16:13-23)። ኢየሱስ እግሩን እንዳያጥበው ተቃውሞ ነበር፤ ወዲያው ግን ሁለንተናውንም እንዲታጠብ ፈለገ! (ዮሐ. 13:6-10)። ለጌታ ለመከላከል እና ከእርሱ ጋር እንኳ ለመሞት ቃል ገብቶ ነበር፤ ሆኖም በአንዲት ትንሽ የቤት ሠራተኛ ፊት ጌታን ካደ! በመንፈስ በተሞላ ጊዜ ግን በስሜቱ መወላወሉን አስወግዶ፤ ሚዛናዊ ሕይወትን መኖር ጀመረ።

የመንፈሳዊ ዕድገት ውጤት ምንድን ነው? ለእግዚአብሔር ክብር ይሁን! «ለእርሱ አሁንና ለዘለዓለም ክብር ይሁን።» የእኛ ራሳችንን ከኃጢአትና ከስሕተት መጠበቅ ኢየሱስ ክርስቶስን ያስከብረዋል። በጸጋና በእውቀት ስናድግ ያን ጊዜ የበለጠ እንደ እርሱ ስለምንሆን ያ ያስከብረዋል (ሮሜ

8:29)። ጴጥሮስ በሕይወቱና ደግሞም በሞቱም ጭምር እግዚአብሔርን አስከበረ (ዮሐ. 21:18-19)።

ይህንን አስፈላጊ መልእክት በጽሞና ስትከታተሉ፡ በመልእክቱ አስቸኳይነት መነካታችሁ የማይቀር ነው። የሐሰት አስተማሪዎቹ ከእኛም ጋር ቢሆን አብረውን ያሉ ናቸው! በሥራ ይጣደፋሉ! ያልበሰሉ ክርስቲያኖችን እያታለሉ ናቸው! እኛ ግን የጠፉትን ለመመለስና የዳኑቱን ለማጠንከር ማንኛውንም ጥረት እያደረግን ልንጠብቅ፡ ልናድግና ጌታን ልናስከብር ይገባናል።

ትጉ! ከአደጋ የምታድኑት አገልግሎት የእናንተው ይሆናል!

ታማኝ ቤተሰብ

2ኛ የዮሐንስ መልእክት

ሐሰተኞች መምህራን ወረራ ያካሄዱት በአብያተ ክርስቲያናት ላይ ብቻ ሳይሆን በክርስቲያን ቤተሰቦችም ላይ ተጽዕኖ ለማሳደር ሞክረዋል። ይህን የመሰለው ችግር ቲቶን በቀርጤስ ሲያጋጥመው (ቲቶ 1: 10-11)፥ እንደዚሁም ጢሞቴዎስን ደግሞ በኤፌሶን አጋጥሞታል (2ኛ ጢሞ. 3: 6)። የመንግሥትም ሆነ የቤተ ክርስቲያን መሠረቱ ቤተሰብ ነው፤ ስለዚህ ሰይጣን በእውነት ላይ በከፈተው ጦርነት ውስጥ ቤተሰብንም አንዱ ዲላማው አድርጎአል።

ይህ የዮሐንስ አጭር ደብዳቤ ለአንዲት እግዚአብሔርን ለምትፈራ እናትና ለልጆችዋ የተጻፈ ነው። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች፥ «ለተመረጠች እመቤት» የሚለው አንድን አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ሲጠቅስ «ለልጆችዋ» የሚለው ደግሞ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ኅብረት የሚያደርጉትን ምእመናንን የሚያመለክት ነው ይላሉ። እንደዚሁም «የተመረጠችው እኅት» (2ኛ ዮሐ. 13) የሚለው ክርስቲያናዊ ሰላምታ የምትልከውን ሌላዋን እኅት ቤተ ክርስቲያን የሚያመለክት ነው ይላሉ።

ዮሐንስ በዚህ ደብዳቤ የሚጽፈው ለአንድ ቡድን መሆኑ እውነት የመሆኑን ያህል (በቁጥር 6፥8፥10፥12 ላይ ያለውን ብዙ ቁጥር አስተውሉ)፥ ለአንዲት ግለሰብም እየጻፈ ለመሆኑ በዚያው መጠን እውነት ነው (ቁ. 1፥ 4-5፥ 13)። ምናልባት ለዚህ መፍትሔ የሚሆን «ከተመረጠችው እመቤት» ቤተሰብ ጋር በመኖሪያ ቤቷ ውስጥ የክርስቲያኖች ስብሰባ ይደረግ ነበር የሚለው አስታራቂ አሳብ ይሆናል። ከዚህም የተነሣ ዮሐንስ በአእምሮው ውስጥ ቤተሰቡንም ጉባኤውንም ይዞ ነበር ለማለት ይቻላል (ሮሜ 16: 5፤ 1ኛ ቆሮ. 16: 19፤ ቆላ. 4: 15፤ ፊሊሞና 2)። መልእክቱን የጻፈበትም ምክንያት እግዚአብሔርን ለምትፈራዋ ሴት ወደ ቤቷም (2ኛ ዮሐንስ 10) ሆነ ወደ ማኅበሩ ምንም ዓይነት የሐሰት ትምህርት እንዳይገባ እንድትጠነቀቅ ሊያሳስብ ፈልጎ ነበር።

ምንም እንኳ ከአሳቢነትና ከማስጠንቀቂያ ጋር የተያያዘ ቢሆንም በዚህ አጭር መልእክት ውስጥ ጎላ ብለው የሚታዩት ስሜቶች የወዳጅነትና የደስታ

ናቸው፤ ስለዚህ እናንተም ሆናችሁ እኔም ቤታችንን በእውነት ለክርስቶስ ለመጠበቅ ከፈለግን፤ የሐንስ ከጻፈለት ከዚህ ቤተሰብ ጋር ተመሳሳይ ባሕርያት ሊኖሩን ይገባል ማለት ነው።

እውነቱን ማወቅ አለብን (2ኛ የሐንስ 1-3)

የሐንስ በዚህ ሰላምታ ውስጥ እውነት የሚለውን ቃል አራት ጊዜ ተጠቅሞበታል፤ ስለዚህ የቃሉን ትርጉም መረዳት እጅግ አስፈላጊ ነው። በመሠረቱ እውነት ማለት ላይ ላዩን ወይም ውጪውን የሚታየን የአንድ ነገር እይታ ሳይሆን ከዚያ በተቃራኒ ውስጣዊ ይዘቱ ወይም በዙሪያችን ለምናየው ነገር ሁሉ መሠረት የሆነው ዘለቂታዊ ጠቃሚነቱ ማለት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ «እውነት» ነው (ዮሐ. 14:6)፤ እንዲሁም የእግዚአብሔር ቃል «እውነት» ነው (ዮሐ. 17:17)። እግዚአብሔር እውነትን በልጁ መገለጥ እና በቃሉ ውስጥ ገልጧል። እንዲያስተምረንና እውነትን እንድናውቅ እንዲያስችለን «የእውነትን መንፈስ» ሰጥቶናል (ዮሐ. 14:16-17፤ 16:13)።

ሆኖም ግን እውነት ከአብ የተሰጠ ተጨባጭ መገለጥ ብቻ ሳይሆን በግል ሕይወታችን ውስጥ ያለ ውስጣዊ ልምድም ጭምር ነው። እርግጥ እውነትን ማወቅ ብቻ አይበቃም! «በእውነት እንወዳለን»፤ «ለእውነት እንኖራለን»፤ «እውነት በውስጣችን ይኖራል፤ ከእኛ ጋርም ለዘላለም ይኖራል።» ይህም ሲባል ምንም እንኳ መሠረታዊ የእምነት ትምህርቶችን መማር፤ መላክም ቢሆንም «እውነትን ማወቅ» ከዚያ በላይ ነው ማለት ነው። የአማኙ ሕይወት እውነትን በማፍቀርና እውነትን አጉልቶ በማሳየት ፍላጎት የተገዛ ነው ማለት ነው።

የሐንስ ደብዳቤውን በዚህ የ«እውነት» አጭር ገለጣ ከፍቷል፤ ምክንያቱም ስሕተትን የሚያስራጩ ሐሰተኛ አስተማሪዎች በያለበት ተሰራጭተው ስለነበሩ ነው። እርሱም አሳቾች እና «የክርስቶስ ተቃዋሚዎች» ብሎ ጠርቷቸዋል (2ኛ የሐንስ 7)። የሐንስ በአንድም ሆነ በሌላ መንገድ ሁሉም ሃይማኖታዊ ትምህርቶች እውነት አላቸው ወይም አስተማሪዎቹ ከልብ የሚናገር እስከመሰሉን አሜን ብለን መቀበል አለብን የሚል ሰው አልነበረም። ለየሐንስ በእውነትና በስሕተት መካከል እጅግ ትልቅና ለምንጊዜም ሊታረቅ የማይችል ቅራኔ በመኖሩ፤ ስሕተትን በዋዛ የሚያልፈው ጉዳይ አልነበረም።

እውነት ከእኛ ጋር ለዘላለም አብሮን የሚኖር ነውና ከአሁኑ ልንለማመደውና ልናፈቅረውም መጀመር ይገባናል። ማንኛውም እውነት የሚያተኩረው ለዘላለም አብረው በምንኖረውና ዘላለማዊ በሆነው በእግዚአብሔር ልጅ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ነው (ዮሐ. 14:1-6)። በእውነት ተከብበን፤ ለእውነት ባለን እውቀት እያደግንና የእውነትን አምላክ እያገለገልን ለዘላለም እንደምንኖር ማሰላሰል እጅግ ጣፋጭና አስደናቂ ነው።

ለመሆኑ ይህች የተመረጠች እመቤትና ልጆችዋ ይህን እውነት እንዴት ሊያውቁና የእግዚአብሔር ልጆች ለመሆን ቻሉ? ይህ ሊሟላላቸው የቻለው በእግዚአብሔር ጸጋና ምሕረት በኩል ነው (2ኛ ዮሐንስ 3)። እግዚአብሔር በምሕረትና በጸጋ ባለጠጋ ነው (ኤፌ. 2:4-7)። ምሕረቱንና ጸጋውን ደግሞ በኢየሱስ ክርስቶስ ወደ እኛ አፈሰሰው። የዳንነው በእግዚአብሔር ፍቅር ሳይሆን በእግዚአብሔር ጸጋ ማለትም «ዋጋ በተከፈለበት ፍቅር» ነው (ኤፌ. 2:8-9)። እግዚአብሔር ዓለሙን በሙሉ ወድዷል፤ ዓለም በሙሉ ግን አልዳነም። የተትረፈረፈ ጸጋውን የሚቀበሉ ብቻ ናቸው ከኃጢአት መዳንን የሚያገኙት።

ጸጋንና ምሕረትን ከእግዚአብሔር ስትቀበሉ፤ ሰላሙንም ትቀምሱታ ላችሁ። «እንግዲህ በእምነት ከጸደቅን በእግዚአብሔር ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሰላምን እንያዝ» (ሮሜ 5:1)። እግዚአብሔር ከጠፉ ኃጢአተኞች ጋር ጦርነት አልገጠመም፤ ኃጢአተኞች ናቸው ከእግዚአብሔር ጋር ጦርነት የገጠሙት (ሮሜ 5:10፤ 8:7)። እግዚአብሔር ክርስቶስ በመስቀል ላይ ከሠራው ሥራ የተነሣ ከኃጢአተኞች ጋር ታርቋልና ከእንግዲህ ግን ኃጢአተኞች ናቸው ንስሐ በመግባትና በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ከእግዚአብሔር ጋር መታረቅ ያለባቸው (2ኛ ቆሮ. 5:14-21)።

ዮሐንስ በሁለተኛው ደብዳቤው ከመጀመሪያው አንሥቶ የኢየሱስ ክርስቶስን አምላክነት ማረጋገጡን ማጤን እጅግ አስፈላጊ ነው። ይህንን ያደረገው «ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን»ከ«እግዚአብሔር አብ» ጋር በማያያዝ ነው። እስቲ ለምሳሌ ቁጥር 3 «ከእግዚአብሔር አብና ከነቢዩ አሞጽ» ቢል ኖሮ፤ ከመቅጽበት ተነሥታችሁ «አሞጽ ከአብ ስም ጋር መያያዝ የለበትም!

አምጽ ከእግዚአብሔር ጋር እኩል እንደሆነ ያስመስላል!» ማለታችሁ የማይቀር ነው።

የሐንሰ ግን አብንና ወልድን በአንድነት የያዘው እኩል ከመሆናቸው የተነሣ ነው። ሁለቱም በእኩል አምላክ ናቸው! ከዚያ ደግሞ አንባቢዎቹ ትኩረቱን መገንዘባቸውን ለማረጋገጥ የሐንሰ ኢየሱስን «የአብ ልጅ» በማለትም ገልጦታል። ሁለቱን ማለያየት የማይቻል ነገር ነው። እግዚአብሔር አባት ከሆነ፤ ልጅ ሊኖረው ይገባዋል፤ ያልጅ ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። «ወልድን የሚክድ ሁሉ አብ እንኳ የለውም» (1ኛ የሐንሰ 2:23)።

ብዙ የሐሰት አስተማሪዎች «ሁላችንም በእግዚአብሔር አምላል የተፈጠርንና የእግዚአብሔር ልጆች እንደሆንን ሁሉ ኢየሱስም የእግዚአብሔር ልጅ ነው!» ይላሉ። ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ ነኝ ቢልም፤ አምላክ ነኝ ማለቱ አልነበረም ሲሉም በተጨማሪ ይከራከራሉ። ኢየሱስ ግን ለአይሁድ «እኔና አብ አንድ ነን» ሲላቸው ሊወግሩት አሰቡ! ለምን? ምክንያቱም ስለተሳደበ ነው! «አንተም ሰው ስትሆን ራስህን አምላክ ስለማድረግህ ነው» አሉት (የሐንሰ 10:30-33)፤ ዳሩ ግን ራሱን «የእግዚአብሔር ልጅ» ብሎ ሲጠራ ከእግዚአብሔር ጋር እኩል መሆኑን መናገሩ እንደሆነ ያውቁ ነበር።

የክርስትና እምነት የሚጸናውም ሆነ ወይም መሠረት የሚያጣው በኢየሱስ ክርስቶስ አምላክነት ትምህርት ላይ ነው። ሰው ብቻ ከሆነ፤ ምንም ያህል ተሰጥኦ ያለው ወይም ልዩ ሰው ቢሆን፤ ሊያድነን አይችልም። የሰውን ሥጋ ለብሶ የመጣ አምላክ ካልሆነ የክርስትና እምነት ውሸት እንጂ እውነት አይደለም ማለት ነው፤ የሐንሰም ደብዳቤው እንዲያተኩር ያደረገው በተሳሳተ አቅጣጫ ነበር ማለት ነው።

ታላቁ የአሜሪካ መንግሥት ባለሥልጣን የነበረው ዳንኤል ዌብስተር፤ በአንድ ወቅት ቦስተን በተባለች ከተማ ከታዋቂ ሰዎች ጋር በመሆን በመመገብ ላይ ነበር። ከእነዚህ ሰዎች ውስጥ አንዳንዶቹ እግዚአብሔር አንድ ብቻ ነው የሚል ዝንባሌ የነበራቸው «ዩኔቴሪያን» የሚባሉት ነበሩ። «ዩኔቴሪያኖች» የሥላሴን አንድነት፤ የወልድንና የመንፈስ ቅዱስን አምላክነት የሚክዱ ናቸው። በዚህ ግብዣ ላይ የሃይማኖት ጉዳይ በመነሣቱ፤ ዌብስተር በኢየሱስ

ክርስቶስ አምላክነት ላይ ያለውን እምነትና በመቤዝት ሥራውም እንደሚያምን በድፍረት አስረግጦ ተናገረ።

ሆኖም ከአድማጮቹ መካከል እንዱ፡- «ሚስተር ዌብስተር፡ እንዴት ክርስቶስ አምላክም ሰውም መሆን ይችላል ብለህ ታስባለህ?» በማለት ጥያቄ አቀረበለት። ዌብስተር ሲመልስለት «እንዳልከው ነገሩ በአሳብ የምደረስበት አይደለም። አስቤ ልደርስበት ከቻልኩማ እርሱም ከእኔ ምንም አይበልጥም ማለት ነው። የማምነው ግን ከእኔና ከሌሎች ፍጡራን በላይ የሆነ አዳኝ እንደሚያስፈልገኝ ነው!» አለው ይባላል።

እኛም ቤቶቻችንና አብያተ ክርስቲያኖቻችን ለክርስቶስ ታማኝ እንዲሆኑ፡ ሐሰተኛ መምህራንንም መቃወም እንድንችል አስቀድመን እውነትን ማወቅ አለብን። እውነትን እንዴት እንማራለን? የእግዚአብሔርን ቃል በጥንቃቄ በማጥናትና መንፈስ ቅዱስ እንዲያስተምረን በመፍቀድ ነው። እንዲሁም ለእምነታቸው ታማኝ የሆኑት ሲያስተምሩ ከልብ በማዳመጥና የተማርነውን ዓይነት ሕይወት በመኖር ነው። እውነትን በአእምሯችን ብቻ መያዝ ሳይሆን፤ እንዲሁም እውነትን ከልባችን ልናፈቅርና በፈቃዳችንም ልንኖረው ይገባናል። ጠቅላላ ማንነታችን ለእውነት መሰጠት አለበት።

እንግዲህ ወላጆች ለልጆቻቸው እውነትን እንዲወዱ ማስተማራቸው የቱን ያህል አስፈላጊ ነው! የሰንበት ትምህርት ቤቶችና የክርስቲያን ትምህርት ቤቶች በመቋቋማቸው እግዚአብሔርን እናመሰግናለን፤ ይሁን እንጂ እውነቱን እንዲያውቁና በእውነት እንዲኖሩ በማድረግ ረገድ ትልቁ ኃላፊነት የቤተሰብ ነው።

በእውነት መመላለስ አለብን (2ኛ ዮሐንስ 4-6)

«በእውነት መመላለስ» ማለት ለእውነት መታዘዝ፤ እያንዳንዱን የሕይወታችንን ገጽታ እውነት እንዲቆጣጠረው መፍቀድ ማለት ነው። ዮሐንስ ይህን አንቀጽ የሚጀምረውና የሚደመድመው በመታዘዝና በእውነት በመመላለስ ላይ በማተኮር ነው። እውነትን ማጥናት ወይም ደግሞ ስለ እውነት መከራከር እውነትን ተግባራዊ ከማድረግ (ከመኖር) ይልቅ በጣም ይቀላል! እንዲያውም አንዳንድ ጊዜ የጋለ ስሜት ያላቸው ክርስቲያኖች ለእውነት በሚከራከሩበት መጠን ለእውነት ሲታዘዙ አይታዩም።

በቺካጎ ከተማ በመጋቢነት በማገለግልበት ወቅት አንድ እንግዳ የሆነ ወጣት፤ ወዳጆቹ የነበሩትን ብዙ ወንጌላውያን መሪዎች የሚያወግዙ ጽሑፎች በቤተ ክርስቲያኑ ፊት ለፊት ባለው የእግር መንገድ ላይ ሲያድል እመለከት ነበር። በእርግጥ ጽሑፎችን እንዳያሰራጩ ልናግደው አንችልም ነበረ፤ ስለዚህ የነበረን አማራጭ ደጋፊዎቻችን ሊሰጣቸው የሚችለውን ያህል ወረቀት እየተመላለሱ በመውሰድ እንዲያቃጥሏቸው ማድረግ ነበር።

ከዚያም ከእኛ ሰዎች አንዱ ይህን ወጣት አንድ ምሽት በድብቅ ሊከታተለው ወሰነ፤ ወጣቱንም በአቅራቢያው ወዳለ መናፈሻ ሄዶ በዛፍ ሥር ተቀምጦ ሲጋራ ሲለኩስ አየው! ሆኖም ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት ወጣቱ ከቤተ ክርስቲያኑ ፊት ለፊት ቆሞ «እኔ ለእውነት የምታገል፤ በማደርገውም የማላፍርበት ነኝ!» እያለ ይጮህ ነበር። በእኔ ግምት የርሱ ብጤ አስመሳዮች በዚህ አድራጎቱ እንደሚያፍሩበት ነው። በእርሱ ግምት በአንድ በኩል እውነትን ሊያራምድ በሌላ ወገን ደግሞ ስሕተትን ማጋለጡ ነበር። ሆኖም ግን እራሱ በእውነት ውስጥ እየኖረ አልነበረም። ቆሜለታለሁ የሚለውን እውነት በአንጉል ድርጊቱ እየካደ ነበር።

የሐዋርያው ዮሐንስ ደስታ (ቁ. 4)፡- የተመረጠችው እመቤት ልጆች በእውነት እየተመላለሱ በመሆናቸው ነበረ። ሆኖም ዮሐንስ ሁሉንም አያውቃቸውም ነበር፤ በመሆኑም ቀጥተኛው ትርጉም «ከልጆችሽ አንዳንዶቹ» የሚል ሊሆን ይችላል። በጉዞው ወቅት ዮሐንስ ከልጆችዋ አንዳንዶቹን አግኝቶ ከጌታ ጋር በታማኝነት ስለመመላለሳቸው ተረድቶ ነበር። «ልጆቼ በእውነት እንዲሄዱ ከመስማት ይልቅ የሚበልጥ ደስታ የለኝም» (3ኛ ዮሐንስ 4)። ዮሐንስ ሌሎቹ ልጆች የሐሰት አስተማሪዎችን ተከትለው መንገዳቸውን እንደሳቱ እየጠቆመ ነበረ ብለን ለማመን ምንም ምክንያት የለንም። «ልጆች» ሲል ዮሐንስ «የቤተ ክርስቲያን» አባላትንም በሙሉ ጨምሮ ከሆነ፤ ምናልባት አንዳንዶቹ ጎብረቱን ትተው ከሐሰተኞች ጋር ተቀላቅለው ሊሆን ይችላል።

ልጆቹ ለቃሉ መታዘዛቸው እግዚአብሔርን ያስደስተዋል። ክርስቲያን ቤተሰብ ለእውነት ሲታዘዝና የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሲያደርግ አንድን የቤተ ክርስቲያን መጋቢ ምን ያህል እንደሚያስደስተው ከግል ልምድ

አውቃለሁ። የማይታዘዙና ዓመፀኞች፤ ለእግዚአብሔር ቃል ሥልጣን የማይገዙ የቤተ ክርስቲያን አባሎች የመጋቢውን ልብ ክፉኛ ያቆስሉታል።

ታላቁ ሰባኪ ቻርለስ ስፐርጀን የልጅነት ጊዜውን ያሳለፈው በእግዚአብሔር አገር በስታምቦርን ከተማ ውስጥ፤ የአንድ ቤተ ክርስቲያን መጋቢ ከነበሩት አያቱ ጋር ነበር። ታዲያ የዚሁ ቤተ ክርስቲያን አባል የነበረው ኢላይጃ ሮድስ የተባለው ሰው በየመጠጥ ቤቱ በመዞር ከልክ በላይ ቢራ በመጠጣቱና ሲጋራ በማጤሱ መጋቢው በጣም ያዝኑ ነበር።

አንድ ቀን ወጣቱ ስፐርጀን ለአያቱ፡- «ሽማግሌውን ሮድስን እገድለዋለሁ! ይህን በእርግጥም አደርገዋለሁ። ከዚህ ሌላ ክፉ ነገር አላደርግም፤ እርሱን ግን መግደል የማይቀር ነው» በማለት ተናግሮ ነበር።

ከዚያስ ወጣቱ ስፐርጀን ምን አደረገ? ወደ መጠጥ ቤቱ በመሄድ ሮድስን እነዚህን ቃላት በመናገር ተጋፈጠው፡- «ኢላይጃ፤ እዚህ ምን ታደርጋለህ? አንተ የቤተ ክርስቲያን አባል ሆነህ ሳለህ ግን እግዚአብሔርን ከማይፈሩ ጋር ተቀምጦህ በመስከርህ የመጋቢህን ልብ እያሳዘንክ ነው። ስለ አንተ እፍረት እየተሰማኝ ነው! እኔ ብሆን መጋቢዬን እንደማሳዝነው እርግጠኛ ነኝ!»

ብዙ ሳይቆይ ኢላይጃ ሮድስ ወደ መጋቢው ቤት መጥቶ ኃጢአቱን ተናዘዘና ለድርጊቱ ይቅርታ ጠየቀ። ወጣቱ ስፐርጀን በእርግጥም ኢላይጃንን ከክፉቱ መልሶታል። በዚህ መንገድ በኢላይጃ ውስጥ ያለውን ክፉ ምኞት «ገድሎታል»!

ከሐዋርያት የመከራከሪያ ነጥቦች አንዱ (ቁ. 4) እግዚአብሔር በእውነትና በፍቅር እንድንመላለስ የሰጠን ትእዛዝ ስለ መኖሩ ነው። «ትእዛዝ» የሚለው ቃል በእነዚህ ጥቂት ቁጥሮች ውስጥ አምስት ጊዜ ተጠቅሷል። የእግዚአብሔር ትእዛዛት በተወሰኑ የሕይወት ድርጊቶች «እውነት» ላይ ያተኩራሉ፤ ሆኖም ለዚህ እውነት ካልተጠነቀቅንለት ደብዛዛ እና ግብ የለሽ ሊሆን ይችላል፤ «ትእዛዛቱ» ግን ያንን እውነት ግልጽና ተጨባጭ ያደርጉታል።

ትእዛዛቱ ከእግዚአብሔር «አብ» እንደተሰጡ አስተውል። እያንዳንዱ ትእዛዝ የፍቅር መግለጫ ነው እንጂ ሕግ ብቻ አይደለም። እንደዚሁም የእግዚአብሔር ፈቃድ ማለት የእግዚአብሔር ልብ መገለጥ ማለት ነው እንጂ

(መዝ. [33]: 11) የአሳቡ መገለጥ ማለት ብቻ አይደለም። በዚህም ምክንያት ለቃሉ መታዘዛችን የፍቅራችን መግለጫ እንጂ የፍርሃት መግለጫ መሆን የለበትም። «ትእዛዛቱን ልንጠብቅ የእግዚአብሔር ፍቅር ይህ ነውና፤ ትእዛዛቱም ከባዶች አይደሉም» (1ኛ ዮሐንስ 5: 3)።

ሐሰተኛ አስተማሪዎች የእግዚአብሔርን ትእዛዛት ከባድና አስቸጋሪ በማስመሰል ሲያቀርቡ፤ በዚህም ትክለተክ ታዋቂው «እውነተኛ» አርነትን ያስገኛሉ የሚሏቸውን አማራጮች ያቀርቡላቸዋል (2ኛ ጴጥሮስ 2: 19)። እንደ እውነቱ ግን የመጨረሻው አርነት ለእግዚአብሔር ፍጹም ፈቃድ በመታዘዝ የሚገኘው ነው። እግዚአብሔርን የሚወድ ማንም አማኝ ትእዛዛቱን ከባድና ለመሸከምም እንደማይቻል አድርጎ አይቆጥርም።

የሐዋርያው ልመና (ቁ. 5-6) የተመረጠችው እመቤትና ቤተሰቧ እርስ በርሳቸው እንዲዋደዱ ነበር። ይህ ደግሞ ለእኛም አስፈላጊ ነው። «እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ አዲስ ትእዛዝ እሰጣችኋለሁ» (ዮሐ. 13: 34)። ሆኖም ዮሐንስ ይህ አዲስ ትእዛዝ እንዳልሆነ ጽፏል (1ኛ ዮሐ. 2: 7-11 ተመልከት)። ይህ እርስ በርሱ የሚቃረን ነውን?

«እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው ትእዛዝ በጊዜ አንጻር ሲታይ በእርግጥ አዲስ አይደለም፤ ምክንያቱም የብሉይ ኪዳን አይሁዶች እንኳ ባልንጀሮቻቸውን (ዘሌዋ. 19: 18፤ 34) በሀገራቸው ያሉትን ሰደተኞች (ዘዳ. 10: 19) እንዲወዱ ታዝዘዋል። በእግዚአብሔር ልጅ ወደ ምድር መምጣት ግን ይህ ትእዛዝ ባገኘው ልዩ ትኩረት እና ምሳሌነት አዲስ መልክ ይዟል። ኢየሱስ ክርስቶስ ለወንድማማቾች መዋደድ አዲስ ትኩረት በመስጠት ይህንንም በገዛ ራሱ ሕይወት ምሳሌነት አሳይቷል። በልምድም አንጻር ይህን ዓይነት ፍቅር አዲስ ነው፤ ምክንያቱም እንድንታዘዝ የሚያስችለን በውስጣችን የሚኖር የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ስላለን ነው። «የመንፈስ ፍሬ ግን ፍቅር ... ነው» (ገላ. 5: 22 ከሮሜ 5: 5 ጋር አንጻጽር)።

ለመሆኑ ፍቅርን ማዘዝ ይቻላል? አዎን። ክርስቲያናዊ ፍቅር በትክክል ምን እንደሆነ እስከተረዳን ፍቅርን ማዘዝ ይቻላል። ብዙ ሰዎች ግን ክርስቲያናዊ ፍቅር ከሌሎች ጋር እንድንገባባና እንድንቀራረብ የሚያስችል ልዩ ዓይነት «ሃይማኖታዊ ስሜት» ነው የሚል የተሳሳተ አስተሳሰብ

አላቸው። በእርግጥ ስሜት የራሱ ድርሻ አለው፤ በመሠረቱ ግን ክርስቲያናዊ ፍቅር ከፈቃድ የሚመነጭ የድርጊት መግለጫ ነው። በቀላል አነጋገር፤ እግዚአብሔር እኛን በሚያይበት ሁኔታ ሌሎች ሰዎችን ማየት ማለት ነው! ይህ ብቃት እስካለን ድረስ የማይሉንን ሰዎች እንኳ መውደድ እንችላለን ማለት ነው።

እርግጥ በማናቸውም ጊዜ ፍቅርን እንደፈቀድነው መቆጣጠር ያዳግተን ይሆናል። ይህም ሆኖ ግን በዝንባሌያችንና በተግባራችን ፍቅራችንን መግለጥ እንችላለን። ሰዎች ከልክ ያለፈ ክፋት ቢሠሩብንም እኛ ግን ደግሞ ልንሆንላቸው እንችላለን። ሰዎች ሲያሳድዱን ልንጸልይላቸውና እንዲሁም ዕድሉ ሲያጋጥመን መልካም ልናደርግላቸው እንችላለን። በስሜታችን የምንመራ ከሆነ ምናልባት የበቀል እርምጃ ለመውሰድ እንነሳሳ ይሆናል! ነገር ግን መንፈስ ፈቃዳችንን እንዲቆጣጠር ከጠየቅነው፤ ኢየሱስም ራሱ ቢሆን ያደርግ እንደነበረው እኛም በክርስቲያናዊ ፍቅር ተነሣሥተን መልካም ልናደርግላቸው እንችላለን።

ከዚህ በመቀጠልም ዮሐንስ ፍቅርና መታዘዝ አብረው መሄድ እንዳለባቸው አስረድቷል (2ኛ ዮሐንስ 6)። ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ግንኙነት ከሰዎች ጋር ካለን ግንኙነት መለያየት አንችልም። እግዚአብሔርን እንወዳለን እያልን ወንድማችንን ግን ብንጠላ እግዚአብሔርን እንደማንወደው እያረጋገጥን ነው (1ኛ ዮሐንስ 4:20)። ለእግዚአብሔር ከታዘዝን ፍቅሩ በእኛ ውስጥ ፍጹም ስለሚሆን ወንድማችንንም ለመውደድ ምንም ችግር አይገጥመንም (1ኛ ዮሐ. 2:3-5)።

ይህንን አንቀጽ ልብ ብላችሁ ስትመለከቱት እርስ በርሳቸው የተያያዙ ሦስት ዐበይት አሳቦችን ታያላችሁ። እነርሱም እውነት፣ ፍቅር እና መታዘዝ ናቸው። እውነት ስንል ደኅንነትን ያገኘነው በክርስቶስና በቃሉ በማመን ነው ማለታችን ነው፤ የዚህ ደኅንነት ማስረጃ ደግሞ ፍቅርና መታዘዝ ናቸው፤ ፍቅርና መታዘዝ ደግሞ ስለ እውነት በሚኖረን የእውቀት ዕድገት መጠን ይጠነክራሉ። እውነትን በፍቅር እንናገራለን (ኤፌ. 4:15)፤ እግዚአብሔርን ስለምንወደው ደግሞ ትእዛዛቱን እንጠብቃለን። መታዘዝ የበለጠ እውነትን እንድንማር ያስችለናል (ዮሐ. 7:17)፤ እንዲሁም የበለጠ እውነትን በተማርን ቁጥር እውነት የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን የበለጠ

እንወደዋለን! በጥላቻና በጭካኔ ከመኖር ይልቅ በፍቅር፥ በእውነትና በመታዘዝ እንኖራለን።

በእውነት ውስጥ መኖር (2ኛ ዮሐንስ 7-11)

ዮሐንስ በእውነት መኖርን ካበረታታ በኋላ ስሕተትን ወደ መቃወም አመራ። በዓለም ውስጥ አሳዥ እንዳሉ ለማስጠንቀቅ ከጴጥሮስ ጋር ድምፁን ከፍ አድርጎ እያሰማ ነበር። «አሳሳች» ወይም «አታላይ» የሚለው ቃል የሐሰት ትምህርትን ከማስተማር የበለጠ የከፋ ነው። አሳሳችነት ሐሰተኛ ትምህርትን ማስተማር ከመሆንም አልፎ ሰዎችን ወደ ተሳሳተ አኗኗር መምራትንም ያካትታል። ዮሐንስ ካሁን በፊት እውነትና ሕይወት በአንድነት እንደሚሄዱ ግልጽ አድርጓል። የምናምነው ነገር እንዴት እንደምንኖር ይወስናል። የተሳሳተ ትምህርትና የተሳሳተ አኗኗር ሁልጊዜ አብረው ይሄዳሉ።

እነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች በመጀመሪያ ከየት ነበር የመጡት? «ብዙ አሳዥ ወደ ዓለም ገብተዋልና»፡- ይህን ማለት የወጡት ከቤተ ክርስቲያን ነበር ማለት ነው! በአንድ ወቅት «ለቅዱሳን አንድ ጊዜ ፈጽሞ በተሰጠ ሃይማኖት» (ይሁዳ 3) ያምኑ እንደነበረ የመሰከሩ ናቸው፤ ነገር ግን ከዚያ እምነት ተመልሰው እውነትንና ቤተ ክርስቲያንን ተቃውመዋል። «ከእኛ ዘንድ ወጡ፥ ዳሩ ግን ከእኛ ወገን አልነበሩም» (1ኛ ዮሐንስ 2: 19)። «ደቀ መዛሙርትንም ወደ ኋላቸው ይሰቡ ዘንድ ጠማማ ነገርን የሚናገሩ ሰዎች በመካከላችሁ እንዲነሡ እኔ አውቃለሁ» (ዮሐ. 20: 30)።

ከሐሰተኛ አስተማሪዎች የውስጥ ጥቃት፥ ቤተሰብን ወይም አንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን ለመከላከል ከፍተኛ መንፈሳዊ ጥንቃቄ ይጠይቃል። አንድ በጣም የተሳካለት መጋቢ «ከዚህ ሥራ ላይ ዓይኔን ለሃያ አራት ሰዓት ባነሣና መጸለዩንም ባቆም ኖሮ እኛ ከማወቃችን በፊት በሐሰተኞች ይወረር ነበር» በማለት አጫወተኝ። የራሱን ጠቃሚነት አልነበረም ያጎላው (እግዚአብሔርን የሚመስሉ መጋቢዎች ለመንፈሳዊ ቤተ ክርስቲያናት አስፈላጊ ቢሆኑም)፥ የትጋትንና የጥንቃቄን ጠቃሚነት ነበረ ለማግኘት የፈለገው።

ብዙ አሳሳዥ እንዳሉ አስተውሉ! ለምን? 2ኛ ጴጥሮስ 2: 2 መልሱን ይሰጣል፡- «ብዙዎችም በመዳራታቸው ይከተሉአቸዋል በእነርሱም ጠንቅ

የእውነት መንገድ ይሰደባል።» ማርክ ትዌይን የተባለ ሰው ይመስለኛል፡- «እውነት ገና ጫማዋን በማጥለቅ ላይ ሳለች ውሸት በዓለም ዙሪያ ትሮጣለች» ያለው። የወደቀው የሰው ልጅ ባሕርይ ውሸትን ማመንና የእግዚአብሔርን እውነት መቃወም ይፈልጋል። ምንም ያህል የተሳካላቸው መስለው ቢታዩም የማይጠነቀቁትንና ያልጸኑትን ሰዎች ለማታለል ሐሰተኞች የሚጠቀሙባቸውን ጠማማ ዘዴዎች ከ2ኛ ጴጥሮስ 2 ተምረናል።

እነዚህ አታላዮች «ፀረ-ክርስቶሶች» ናቸው (1ኛ ዮሐ. 2: 18-29 ተመልከት)። በግሪኩ ቃል «ፀረ» የሚለው ባዕድ መነሻ «በምትክ» እና «በመቃወም» ማለት ነው። እነዚህ አስተማሪዎች ክርስቶስን ይቃወማሉ፤ ምክንያቱም ሥጋ ለብሶ የመጣ አምላክ መሆኑን ስለሚከዱ ነው (1 ዮሐንስ 4: 1-6 ተመልከት)። ስለ ክርስቶስ ያለውን እውነት መካድ ብቻ ሳይሆን ለተከታዮቻቸው ስለ ክርስቶስ ሳይሆን «ተተኪ ክርስቶስ» ይሰጧቸዋል። ማንኛውንም አስተማሪ፣ ሰባኪ ወይም ደራሲ በመጀመሪያ መጠየቅ የሚያስፈልገው፡- «ስለ ክርስቶስ ምን ታስባለህ? ሥጋ ለብሶ የመጣ አምላክ ነውን?» በማለት መሆን አለበት። መልስ ለመስጠት ካመነታ ወይም ኢየሱስ ሥጋ ለብሶ የመጣ አምላክ መሆኑን ከካደ የሐሰት አስተማሪ ለመሆኑ እርግጠኞች መሆን ትችላላችሁ።

አንድ ጊዜ በስኮትላንድ ሀገር ወንጌልን ለመስበክ እየተዘጋጀሁ እያለ አንድ ወጣት ወደ እኔ መጣ። ራሱን እንኳ ሳያስተዋውቅ «ኢየሱስ ክርስቶስ ከድንግል ስለ መወለዱ ታምናለህ?» አለኝ። እንደማምንና ኢየሱስ ክርስቶስ ሥጋ ለብሶ የመጣ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ እንደምሰብክ አጠንክሪ መለስኩለት። ደፋር የሆነውን አቀራረቡን ባልወድለትም ያለውን አቋምና «በእውነት መኖሩን» ግን ሳላደንቅ አላለፍኩም።

በእውነት መኖር ማለት ለክርስትና እምነት መሠረታዊ ትምህርቶች እውነተኛ ሆኖ መጽናት ማለት ነው። የሐሰት አስተማሪዎች ከእውነትና ከቤተ ክርስቲያን ኅብረት ተለይተዋል፤ ስለዚህም አደገኞች ናቸው። ዮሐንስ በዓለም ውስጥ ካሉት አታላዮች የተነሣ ቤተ ክርስቲያንና አባሎችዋ ስለሚያጋጥሟቸው ሦስት አደጋዎች ጠቁሟል።

ከእውነት የማፈግፈግ አደጋ (ቁ. 8)፡- ይህ ቀደም ሲል የተገኘውን ስጦታ የማጣት አደጋ ነው። ለራሳችሁ ተጠንቀቁ ማለት «ንቁና ጠብቁ!» ማለት

ነው። የሐሰት አስተማሪዎች የሌላችሁን ነገር ያቀረቡላችሁ ይመስላችኋል። እውነታው ግን ያላችሁን መውሰዳቸው ነው።

ሰይጣን ሌባ ነው፤ ረዳቶቹም እንዲሁ ናቸው። ዮሐንስ አንባቢዎቹ «ሙሉ ደመወዝ» እንዲቀበሉ ይፈልጋል፤ ይህም በ2ኛ ጴጥ. 1: 11 ካለው ጋር ተመሳሳይ ሲሆን ወደ ዘላለማዊ መንግሥት መግባት ማለት ነው። የእግዚአብሔር ባሪያዎች ቤተ ክርስቲያንን ለመገንባት በታማኝነት ሲሠሩና ከዚያ ደግሞ ሥራው በሐሰት ትምህርት ሲወድም እንዴት አሳዛኝ ነው። በመሆኑም፡ ጳውሎስ ለገላትያ ሰዎች «ምናልባት በከንቱ ለእናንተ ደክሜያለሁ ብዬ እፈራችኋለሁ» ሲል መጻፉ ከዚህ የተነሣ ነው (ገላ. 4: 11)።

ኬኔት ዊስት ቁጥር 8ን «የጨበጣችሁትን ነገሮች እንዳታጡ» በማለት ተርጉመውታል። የቤተ ክርስቲያን አባላት፡ የታመኑ መጋቢዎችና አስተማሪዎች ሥራቸውን ማክበርና መንከባከብ፡ ብሎም ለማስፋፋት ማንኛውንም ነገር ማድረግ አለባቸው። የእግዚአብሔር ባሪያዎች አንድ ቀን ስለ አገልግሎታቸው መልስ ይሰጣሉ፤ ያንንም «በደስታ እንጂ በኃዘን እንዳያደርጉት» (ዕብ. 13: 17) መጠንቀቅ አለባቸው። ቤተ ክርስቲያን ያገኘችውን እያጣች ወደኋላ ስትሄድ በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ከሽልማቷ ከፊሉን ታጣለች። የእግዚአብሔርን ቃል እውነት አጥብቀን መያዝ አስፈላጊ ነው!

ወደፊት ቀድሞ የመሄድ አደጋ (ቁ. 9)፡- እዚህ ላይ ያለው አደጋ ከእግዚአብሔር ቃል ወሰን አልፎ የመሄድና በቃሉም ላይ የመጨመር ነው። መተላለፍ የሚለው ቃል «በጣም ርቆ መሄድና ቀድሞ መሮጥ፡ ከተወሰኑት ድንበሮች ማለፍ» ማለት ነው። የውሸት እድገት ነው! ሐሰተኞች መምህራን ቤተ ክርስቲያን «በማንቆ ተይዛ» ስትንፈራገጥ፡ እነርሱ «ዕድገት» እንደሚያስገኙላት ሊያሳምኑን ይሞክራሉ። «አዲስና አስደናቂ» ነገር ስላላቸው ከእነርሱ ጋር እንድንቀላቀል ይጋብዙናል። «ዕድገታቸው» ግን ኢየሱስ ክርስቶስ ሥጋ ለብሶ የመጣ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ የሚገልጸውን ትምህርት በመካድ ነው።

ከኅምሳ ዓመታት በፊት የአሜሪካ ጋዜጦች፡ ወግ አጥባቂዎችና ዘመናዊ አስተሳሰብ ያላቸው የሥነ- መለኮት ምሁራን የሚያደርጉትን ክርክር ያወጡ

ነበር። ለእምነት እውነተኛች ወገኖች በግምባር ቀደምትነት የሚገኙትን የሃይማኖት ከሐዲዎች ከመቃወማቸውም፣ የእነዚህን ክፍሎች ትምህርት ቤቶች አቋም ወደ እውነተኛ ክርስትና ለመመለስ ይጥሩ ነበር። እነዚህ «ተራማጅ» ነን ባይ ቡድኖች ራሳቸውን «ዘመናውያን» ብለው ይጥሩ እንጂ እውነታው ግን የክርስትናን ትምህርት ከመካዳቸው በስተቀር «ዘመናዊ» የሚያደርጋቸው ምንም ዓይነት አዲስ ነገር አልነበረም። እንዲያውም እነዚህ ከሕደቶች የቤተ ክርስቲያንን ያህል ዕድሜ ያላቸው ናቸው። ከመሪዎቻቸው አንዱ የሆነው ዶክተር ሃሪ ኤሜርሰን ፎዝዲክ በአንደኛው ስብከቱ ላይ «መጽሐፍ ቅዱስ የእግዚአብሔር ቃል መሆኑን የሚያምኑ ዛሬም ከእኛ ጋር አሉ፤ እነርሱ ግን ያልተማሩ ኅብረተሰብ ናቸው» ሲል ዘብቶ ነበር። ሆኖም ግን ይህ ሰው በዛሬ ጊዜ በሕይወት ቢኖር ኖሮ ይህን ዐረፍተ ነገር ደፍሮም ባልተናገረ ነበር፤ ዛሬም ታላላቅ የሰንበት ትምህርት ቤቶች፣ አብያተ ክርስቲያናት፣ ሴሚናሪዎች የሚሰየሙትን ድርጅቶች በትምህርታቸው (ወግ አጥባቂ) ናቸው።

አንድ ሰው በእውነተኛ ትምህርት ውስጥ ካልኖረ በስተቀር አብም ወልድም የሉትም። በአንድ ጊዜ አብን አክብሮ ወልድን መካድ (ወይም ተራ ሰው ብቻ ነው ብሎ መጥራት) የማይቻል ነው። «ሰዎች ሁሉ አብን እንደሚያከብሩት ወልድን ያከብሩት ዘንድ ...። ወልድን የማያከብር የላከውን አብን አያከብርም» (ዮሐ. 5:23)። ክርስቶስን በመካድ የሚገኘው «ተራማጅ ሥነ- መለኮት» ሳይሆን ወደ ስሕተት የሚመራ ነው። ወደ ዘፍጥረት እንደገና ብንመለስ በዘፍጥረት 3:1፣ «በውኑ እግዚአብሔር አዞአልን?» የሚለውን እናነባለን።

ሆኖም ዮሐንስ ይህንን ማስጠንቀቂያ ሲሰጥ «ዕድገትን» እየኮነነ አልነበረም። «ጌታ ከቃሉ የሚያበራው የበለጠ ብርሃን ገና አለ።» እውነትን እንዲያስተምረንና በአዲስ መልክ ተረድተን በተግባር ላይ እንድናውለው እንዲመራን እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን ሰጥቶናል (ዮሐ. 16:12-16)፤ እኛ ደግሞ ሳናቋርጥ ማደግ አለብን (2ኛ ጴጥሮስ 3:18)።

ነገር ግን «መማራችን» ከኢየሱስ ክርስቶስ ማንነት እና ሥራ መሠረታዊ ትምህርቶችም የሚያርቀን ከሆነ በአደገኛ ሁኔታ ላይ ነን።

አብሮ የመጓዝ አደጋ (ቁ. 10-11)፡- ዮሐንስ ለዚያ ቤተሰብ አባላት (በተጨማሪም በቤታቸው ያላቸውን ቤተ ክርስቲያን) በጻፈው መልእክቱ፡ በእንግድነት ስም የሚመጡትን የሐሰት አስተማሪዎችን እንዳይቀበሉዋቸው፤ እንዳያስተናግዷቸውና ከእነርሱ ጋርም ምንም ኅብረት እንዳያደርጉ አስጠነቀቀ። ማስተናገድ በጣም አስፈላጊ የክርስትና አገልግሎት ነበር፤ ምክንያቱም መንገደኞች በተለይም ከዓለም ክፉ ተጽዕኖዎች መራቅ የሚፈልጉ ክርስቲያኖች በደኅና ሊያርፉባቸው የሚችሉባቸው ሆቴሎች በጣም ጥቂት ስለነበሩ ነው። ክርስቲያኖች ለእንግዶች ቤታቸውን ክፍት እንዲያደርጉ ተመክረው ነበር (ሮሜ 12፡13፤ 1ኛ ጢሞ. 3፡2፤ 5፡3-10፤ ዕብ. 13፡2፤ 1ኛ ጴጥሮስ 4፡8-10)።

ከቦታ ቦታ የሚዘዋወሩ መጋቢዎችና አስተማሪዎች የሚያርፉባቸውን ቤቶች ይፈልጉ እንደነበረም እውነት ነው (3ኛ ዮሐንስ 5-8)። እነዚህን የእግዚአብሔርን ባሪያዎች በእንግድነት የሚቀበሉ አማኞች «የእውነት ደጋፊ ወገኖች» ነበሩ። የሐሰት አስተማሪዎችን የረዱ አማኞች ግን በክፉ ሥራቸው እየተካፈሉ ነበር። የኢየሱስ ክርስቶስ ትምህርት የእውነት መመዘኛ፤ ለኅብረት መሠረት፤ እንዲሁም ለእርስ በርስ ትብብር ማሠሪያ ነው።

ይህ መመሪያ በእርግጥ ዛሬም ይሠራል። ብዙ ጊዜ አታላይ ክርስቲያኖች ወደ እኛ ይመጣሉ። ካሌት ሊያሟውቱልን በመፈለግ ወይም መጽሔቶችን ወይም መጻሕፍትን ሊሰጡን ወደ ደጃችን ይመጣሉ፤ እኛ ግን ማንነታቸውን መለየት አለብን። ከክርስቶስ እውነተኛ ትምህርት ጋር የማይስማሙ ከሆኑ እነርሱን ወደ ቤታችን አለማስገባት ብቻ ሳይሆን፤ «ደኅና ሁኑ» ወይም «እግዚአብሔር ከእናንተ ጋር ይሁን» ማለት እንኳ የለብንም።

ዮሐንስ ይህን በተመለከተ ለምን ያህል አሳባ ግትር ሆነ? ምክንያቱም ማንኛውም የእግዚአብሔር ልጅ ይህን ጥንቃቄ የሚያደርገው፡- (1) የሐሰት አስተማሪው ሐሰተኛ ትምህርቱ ተቀባይነት ያገኘ እንዳይመስለው ለማድረግ፤ (2) ኅብረት ከመፍጠርና ጓደኛ ከመሆን የተነሣ በረከስ ትምህርት ከመበከል ለመከላከልና (3) የሐሰት አስተማሪው ቀጥሎ ለአገልግሎቱ መደገፊያ እንዳያገኝ ለማድረግ ነው። ለምሳሌ እኔ አንድን ጠንቋይ ባስተናግድ፤ ሄዶ ለጎረቤቶቼ «እኔን የማታስተናግዱበት ምንም ምክንያት

የለም፤ እንዲያውም መጋቢ ዌርዝቢ እንኳ በቤቱ ጋብዞኝ ግሩም የጭውውት ጊዜ ነበረን፤ » ብሎ ይነግራቸዋል። የእኔ አለመጠንቀቅ ቢያንስ የአንድ ሌላ ሰውን ጥፋት ያለጥርጥር ሊያስከትል ይችላል።

የሐንስ ወደ ቤታችን ሊገቡ የሚገባቸው ሰዎች ዳግመኛ የተወለዱ ብቻ ናቸው አለማለቱ ግልጥ ሊሆንልን ይገባል። በጠረጴዛ ዙሪያ ያለ «የንደኝነት የወንጌል ስርጭት» ሰዎችን ለክርስቶስ ለመማረክ ግሩም የሆነ መንገድ ነው። ክርስቲያኖች ጥሩ ጎረቤትና እንግዳ ተቀባዮች መሆን ያስፈልጋቸዋል። ሐዋርያው ግን አጥብቆ ያስጠነቀቀን ፀረ-ክርስቲያን ቡድኖችን የሚወክሉትን፤ ቤተ ክርስቲያንን የተዉና አሁንም ሌሎችን ከእውነት ለማሳሳት የሚሞክሩትን የሐሰት አስተማሪዎች እንዳንቀበል ወይም እንዳናበረታታ ነው። የሐሰተኛ መምህራን የእውነተኛ ክርስቲያኖችን ድጋፍ ለማግኘት ባገኙት ዕድል ሁሉ እንደሚጠቀሙ ከልብ ልታጤነው ይገባል።

ሐዋርያው የሐንስ የሐሰት ትምህርትን በተመለከተ የነበረውን አቋም የሚያሳይ አንድ አፈ ታሪክ አለ። በኤፌሶን ሲኖር ሳለ አንድ ቀን የሐንስ ወደ ሕዝብ መታጠቢያ ቦታ ሄዶ ኖሮ እዚያ የመናፍቃን ቡድን መሪ የነበረውን ሰረንተስን ያየዋል፤ ከዚያም ከእግዚአብሔር ዘንድ በወረደ ፍርድ ግንቦቹ እንዳይወድቁበት በመፍራቱ የሐንስ ከግንቦቹ በሩጫ ሽሽ ይባላል። ሰረንተስ ኢየሱስ በሥጋ የመጣ አምላክ ሳይሆን የዮሴፍና የማሪያም የተፈጥሮ ልጅ ነው ብሎ ያስተምር ነበር።

የየሐንስ የመዝጊያ ቃላት (2ኛ የሐንስ 12-13) በ3ኛ የሐንስ ካለው ስንብት ጋር ተመሳሳይ በመሆናቸው ማብራሪያ የሚያሻቸው አይመስለኝም። ሆኖም ግን የክርስቲያን ጎብረትን አስፈላጊነትና ይህም ለልባችን ሊያመጣ ስለሚገባው ደስታ መግለጻቸውን (1ኛ የሐንስ 1:4 ተመልከቱ) ማስታወሱ ያስፈልጋል። ደብዳቤዎችን መቀበል ግሩም ነገር ነው፤ ከዚህ እጅግ አድርጎ የሚበልጠው ግን የእግዚአብሔርን ሰዎች ወደ ቤታችንና በልባችን ውስጥ መቀበልና ማስገባት ነው።

ይህ ለአንዲት ክርስቲያን እናትና ቤተሰቧ (ምናልባትም በቤታቸው ላለች ቤተ ክርስቲያን) የተጻፈ አጭር መልእክት፤ በጠራ ዕንቁ የሚመስል የተቀደሰ የደብዳቤ ልውውጥ ነው። ከሁሉም ደግሞ የደብዳቤዋ ዋና ነጥብ የሆነውን አንድ ቃል መርሳት የለብንም። ይኸውም ንቃት! የሚለውን ቃል ነው። በዓለም ውስጥ ብዙ አታላዮች አሉና ንቃት!